DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šauklys

2016-2019

A.D. 2016/19 – A.M. 6145/48

Nr. 26-29

TURINYS

2016 metų devizo eilutė 2
2017 metų devizo eilutė 6
Augimas tobulo įstatymo įvertinime
ir supratime 8
Charakterio malonių paaiškinimas . . 11
Malonių brėžiniai ir lentelės 14
2018 metų devizo eilutė 23
2019 metų devizo eilutė 26

„Kai Avinėlis atplėšė septintąjį antspaudą ...” „Bet jūs esate prisiartinę prie Siono kalno bei gyvojo Dievo miesto, dangaus Jeruzalės ... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba ... : Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų ... Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime ...” „ ... Kristus pasirodė ... Vyriausiuoju Kunigu, ... per didesnę ir tobulesnę Padangtę ... Išgaudamas amžiną atpirkimą.” – Apr. 8:1; Hbr. 12:22,25,26,28; 9:11,12.

2016 METŲ DEVIZO EILUTĖ

Jeremijo 15:16

„Tavo žodžiais maitinuosi. Tavo žodis džiugina mane, jis yra mano širdies linksmybė; aš vadinuosi Tavo vardu, Viešpatie, kareivijų Dieve!“

Kai turime galimybę sėdėti prie Tiesos stalo ir maitintis iš Dievo Žodžio, mūsų širdims tai teikia džiaugsmo, o jeigu turime tikėjimą tuo Žodžiu, jis paskatins mus *veikti*. Panašiai ir kiekvienas, kuris pilnai tiki į labai didelius ir brangius Dievo pažadus, duotus visiškai pasišventusiems ir įvertina juos, greitai nutars bėgti, norėdamas juos gauti. Taip pat jis tiksliai laikysis nurodymų taip, kad nebėgtų veltui.

Tuomet, jeigu Kristaus charakterio bruožai bus ugdomi jame, tos įtvirtintos krikščioniško elgesio normos padės jam stovėti stipriai, nesvyruojant ir ramiai tarp pagundų, išmėginimų ir klaidos, ir nebus taip lengvai atitraukiamas nei nuo praktikavimo teisingumo, nei nuo reikšmingų, pagrįstų Šv. Rašto doktrinų.

DABARTINĖ TIESA ir Kristaus Epifanijos Šauklys

ISSN 1392-3099

Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio.
Žurnalas anglų kalba leidžiamas 4 kartus per metus
(Žiema, Pavasaris, Vasara, Ruduo).

Leidėjas –
PASAULIETINIS NAMŲ MISIONIERINIS JUDĖJIMAS
(LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT)

Redaktorius

Leon J. Snyder, Bible Standard Ministries (LHMM), 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, Pennsylvania, 19425-2700, USA

Žurnalo lietuvių kalba ad interim redaktorius:
Henryk Olekszy, ul. Dziewińska 40, 60-178 Poznań, Polska

Žurnalas lietuvių kalba leidžiamas vieną kartą per metus.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:
Lenktoji g. 1, Šlienavos k., LT-53123, Kauno r. sav.

Kiti leidiniai:
Biblijos Vėliava

Žurnalai leidžiami:
anglų, lenkų, prancūzų, vokiečių, portugalų, tamilų, malajų, kanadiečių ir ukrainiečių kalbomis.

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas –

- apginti Paruzijos Tiesą, kurią Viešpats suteikė per „tą Tarną“, kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą;
- apginti potvarkius, statutą, testamentą, duotus Viešpaties per „tą Tarną“, taip, kad įpareigotų, rištų kontroliuojančias korporacijas ir Tiesos žmonių draugijas;
- išaiškinti ir ginti Epifanijos-Bazilėjos aiškėjančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra dvasinis maistas tinkamu laiku, pagal Jo Valią.

Reikalaus jis patvirtinimo – „Taip sako Viešpats“ – dėl kiekvienos doktrinos, ir tuo tikrai patikimu žodžiu pasitikės. Ir jo širdies kalba, išreiškiama kasdieniniame gyvenime, bus tokia: „Tvirta mano širdis, o Dieve, tvirta mano širdis. [...] Aš girsiu Tave tautose, o Viešpatie [...]“. „Pamokymai Tavo yra mano širdies džiaugsmas“. „Atsiradus Tavo žodžiams, aš juos suvalgiau [...]“. Toks turėtų būti kiekvieno Karalystės paveldėtojo nusistatymas.

Mūsų patirtis studijuojant Dievo Žodį dabartiniame išplėstiniame Evangelijos Amžiaus Pjūties laike, o taip pat vis nauji grožio atspalviai ir lobiai gilybės Dievo išminties, meilės ir jėgos, kuriuos pastebi mūsų besidominčios širdys, gali būti taikliai pailiustruota tuo pavyzdžiu, ką pergyveno prancūzų mokslininkas A. M. Ampere, elektros tyrinėtojas. Jisai buvo trumparegis, pats to nežinodamas. Kai jis suprato apie savo regėjimo ydą, atsitiktinai pasinaudojęs draugo akiniais, staiga apsipylė ašaromis, suvokęs mintyse tai, kiek daug nuostabaus pasaulio grožio dėl to jam neteko pamatyti per visą savo gyvenimą.

Pranašas, reprezentuojantis VIEŠPATIES žmones ateityje, sušunka: „Atsiradus Tavo žodžiams, aš juos valgiau (Jer. 15:16; palyginti su Apr. 10:8-10). Tame pasakyme yra parodytos dvi reikšmės: pirma, tai duoda suprasti, kad VIEŠPATIES Žodis bus pamestas ir reikės jo kruopščiai ieškoti; antra, norėta pasakyti, kad suradus jį, jis neatneš mums jokios naudos tol, kol jo pamokomi nurodymai, paliudijimai nebus priimti į geras, doras ir sąžiningas širdis ir pritaikyti praktiškai gyvenime. Svarbiausioje reikšmėje, daugiausia VIEŠPATIES Žodžio buvo pamesta ir pradingę tamsiųjų Viduramžių laike. VIEŠPATIES aiškiai paskelbtus, tikrus ir teisingus nurodymus pakeitė įvesti ritualai, iškilmingos ceremonijos ir soborų, bažnytinių susirinkimų dekretai. To pasekmė buvo dvasinio gyvybingumo sumažėjimas gyvenime ir vis didėjantis susipainiojimas tarp išpažįstančių Kristaus vardą. VIEŠPATIES Žodis buvo pamestas ne vien tik ta prasme, jog *nebuvo praktikuojami* jo nurodymai, bet svarbiausia, kad *nebuvo studijuojamas*.

Tas atradimas Dievo Žodžio iš naujo, matomai prasidėjo su įvertinimu spausdinimo naujovės apie 1440 m., tuo laiku, kuomet kai kurie VIEŠPATIES žmonės buvo paskatinti smulkiau sužinoti apie tuos

„senovinius takus“ (Jer. 6:16). Nors Liuterio laikais spausdinimo menas buvo jau žymiai pažengęs į priekį, istorija mums pasakoja, kad nors jis buvo religijos koledže daugelį metų, ir jau buvo profesoriumi ir mokytoju, niekada nebuvo matęs nei vieno egzemplioriaus Dievo Žodžio, kol nesulaukė dvidešimties metų amžiaus. Dėkui Dievui, sąlygos taip labai pasikeitė, kad *Jo Žodis tapo surastas* ta prasme, jog yra lengvai pasiekiamas visiems žmonėms, o taip pat ir ta prasme, kad Dievo Apvaizdos rūpestingu numatymu dabartiniame „pabaigos laike“, žinojimas taip padidėjo, jog tapo visuotinis Krikščioniškose šalyse (Dan. 12:4). Dėkojame Dievui, kad šiandien Jo Žodis yra gausiai išplatintas visuose civilizuotuose kraštuose ir yra gaunamas visose pagoniškose šalyse ir visomis kalbomis, ir net išversta daugelyje tarmių.

Tačiau nepaisant viso to, kas yra pasiekta, VIEŠPATIES Žodis, imant dar viena prasme, iki šiol yra paslėptas. Jis uždengtas storu klaidingo mokymo ir žmogiškų tradicijų sluoksniu taip, kad net tuose namuose, kur galima rasti tą knygą, jos supratimo akys būna taip stipriai užtemdytos, kad Dievo Tiesa negali būti įvertinta (Mt. 13:15). Broliai, vis dar turime melstis su Apaštalu dėl mūsų pačių ir dėl kitų, kad turėdami apšviestas supratimo akis, sugebėtume suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir gylis, ir aukštis Dievo meilės, kuri *viršija* visokį žmogišką supratimą (Ef. 3:18, 19). Tiktai tuomet, kai mūsų supratimo akys atsiveria, iš tikrųjų pastebime tuos nuostabius dalykus Dievo knygoje – „Tavo Žodžiams atsiradus“ – iš tikro gauname nuostabius palaiminimus, kuriuos Jis numatė skirti tiktai tiems, kurie su pagarbiu nuolankumu viso to ieško Tiesoje ir nuoširdžiai. „Prašykite, ir jums bus duota, ieškokite, ir rasite, belskite, ir bus jums atidaryta. Nes kiekvienas, kas prašo, gauna; kas ieško, randa; ir tam, kuris beldžia, bus atidaryta“ (Mt. 7:7, 8).

Pranašas (Amoso 8:11) primena apie badą šalyje – ne apie badą duonos ar vandens, bet troškimą girdėti VIEŠPATIES Žodį. Toks būtent badmetis buvo tamsiausiuose Viduramžiuose, ir dideliu mastu tas Reformacijos judėjimas tapo šaltiniu, aprūpinančiu dangišku maistu ir gėrimu, stiprinančiu dvasiniu maistu. Tačiau, kaip jau esame pastebėję, nuolat jaučiamas tam tikras badas, nors kitokios rūšies. Nors yra įvairių krypčių bažnyčių, o Biblija randama kiekvienuose namuose, daugelis pradeda suprasti, kad yra alkani, badauja turėdami Dievo Žodį rankose, kenčia nepavalgę iki soties, pusalkaniai, kadangi iki šiol maitinasi lukštais, pelais, nenaudingu sluoksniu žmogiškų tradicijų, tikėjimų ir teorijų, kurios neišlaiko dabartinės dienos apšvietimo testų ir išmėginimų. Nemažai jaučia išsekimą, liesi ir dvasiškai ištroškę. Norėtume, kad daugiau jų jaustų to reikalingumą jiems, nes VIEŠPATS šiandien – kaip ir visada – yra toks pat geras, kaip ir Jo Žodis, užtikrinantis mus, kad tie, kurie alksta ir troškta teisingumo [tiesos], bus pasotinti (Mt. 5:6). Visiems, kurie dabar ateina į teisingus savitarpio ryšius (giminingumą) su VIEŠPAČIU ir Jo Žodžiu, yra siūlomas pastiprinimas (atsigaivinimas), kokio iki šiol nežinojo Jo žmonės. Jo Žodis, visada brangus, yra pasidaręs šimtąkart brangesnis dabar, nei kada nors anksčiau. To Žodžio nuostabumas, daug reiškianti prasmė ir logika vis aiškiau matosi tiems, kurie turi girdinčias ausis ir atvertas supratimo akis; ir tiems, kurie yra išlaisvinti nuo vergavimo, priklausomybės žmogiškoms tradicijoms ir ieško duonos iš dangaus – to VIEŠPATIES paliudijimo, kuris yra tikras ir duoda išmintį paprastiems ir nuolankiems (Ps. 19:7).

Dabar yra laikas, kad tie, kurie patyrė jog VIEŠPATS yra maloningas ir kurie atrado, kad Jo Žodis iš tikrųjų yra valgis, ir suprato, kad Viešpats Jėzus yra susijuosęs ir patarnauja tikėjimo šeimynai pateikdamas tinkamą maistą dabartiniam laikui (Lk. 12:37, 42-44) – kad jie suieškotų ir padėtų kitiems, tiems pradedantiems, suprasti apie savo liesumą ir savo jaučiamą alkį bei troškulį. Tegul VIEŠPATS duoda mums vis daugiau išminties ir malonės teikiant Jo Tiesą taip, kad mes ne tik savo lūpomis, bet ir visu elgesiu gyvenime, paliudytume to Gyvenimo Žodžio jėgą ir malonę.

Mūsų privilegija yra leisti Dievo Žodžiui tapti džiaugsmu ir džiūgavimo švente mums, kaip tikrai pasišventusiems, tikintiems Jo Žodžiu. Peržiūrėkime analizuodami kai kurias iš daugelio Šv. Rašto eilučių, kalbančių apie džiaugsmą ir džiūgavimą. Izraelis džiaugėsi dėl Dovydo pergalės jo kovoje prieš Galijotą – „Dovydui nugalėjus Filistiną ir visiems grįžtant į

namus, moterys iš visų miestų išeidavo sutikti karalių Saulių dainuodamos, šokdamos ir grodamos, su būgneliais bei cimbolais“ (1 Sam. 18:6).

Džiaugėsi piemenys, angelai ir išminčiai iš Rytų šalies, Jėzui gimus: „Angelas jiems tarė: Nebijokite! Štai skelbiu jums didelį džiaugsmą, kuris bus visai tautai. Šiandien Dovydo mieste jums gimė Gelbėtojas. Jis yra Viešpats – Kristus“ (Lk. 2:10, 11). „Išvydę tą žvaigždę, jie džiaugėsi labai dideliu džiaugsmu“ (Mt. 2:10). Taip pat ir mokiniai džiaugėsi Jėzui įeinant į Jeruzalę, Jo prisikėlime ir pakilime į dangų: „Didžiulė minia tiesė drabužius ant kelio. Kiti kirto ir klojo ant kelio medžių šakas. Iš priekio ir iš paskos einančios minios šaukė: „Osana Dovydo Sūnui! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu! Osana aukštybėse!“ (Mt. 21:8, 9). „Ir jiems iš džiaugsmo vis dar netikint ir stebintis, Jėzus paklausė: „Ar turite čia ko nors valgyti?“, „Ir jie pagarbino Jį, ir didelio džiaugsmo kupini, sugrįžo į Jeruzalę. Jie nuolat buvo šventykloje, šlovindami bei laimindami Dievą [...]“ (Lk. 24:41, 52, 53). Taip pat ir mes atsiliepkime į raginimą: „Džiaukitės Viešpatyje visuomet! Ir vėl kartoju: džiaukitės“ (Flp. 4:4).

Džiaugsmą galima apibūdinti kaip *linksmumą, pasitenkinimą širdyje ir prote, džiugų širdies ir proto pakilimą, buvimą laimingu širdyje ir prote.* Kiekvienas iš karto pastebės tų apibrėžimų tinkamumą, o pavyzdžiai ir ištraukos, paminėti aukščiau, akivaizdžiai įrodo tų aptariamų sąvokų atitikimą Šv. Raštui. Mes visi, kurie esame Kristaus mokiniais, iš savo džiaugsmingų patyrimų žinome, kad tie paminėti pavyzdžiai visiškai teisingai pavaizduoja mūsų džiaugsmo pajautimą. Tačiau ne visi yra džiaugsmingi, nes didesnė žmonijos dalis, bendrai imant, labiau linkusi į liūdesį negu į džiaugsmą. Ir negali būti kitaip valdant Adominio pasmerkimo nuosprendžiui. Skausmas, kentėjimas, praradimai, nusivylimai, priešiškumai, mirimo procesas, mirtis, gedulo raudos iš visų pusių, padaro žmonių giminę sielvartaujančią, liūdną, kadangi žmonija gyvena nuodėmės naktyje, kurioje tęsiasi verksmas. „Nes tik akimirksnį trunka Jo rūstybė, o visą gyvenimą lydi Jo palankumas. Vakare ateina verksmas, o rytą – džiūgavimas“ (Ps. 30:5). Džiaugsmas nėra įprastas ir išliekantis patyrimas žmonių giminei, esančiai po prakeikimu. Tačiau Dievo žmonių privilegija yra džiaugsmas.

Džiaugsmas – kaip trečiaeilė malonė – akivaizdu, yra *junginys tam tikro skaičiaus kitų malonių* kaip *jo sudedamųjų elementų,* kadangi jis natūraliu būdu iškyla jas praktikuojant. Pirmoji iš jų yra *tikėjimas*, kuris reiškia įvertinimą protu ir pasitikėjimą širdimi Dievu ir Kristumi, Jais, kaip asmenimis, Jų charakteriais, žodžiais ir darbais. Tikėjimas paskatina protą ir širdį džiaugsmui dėl to nepaprasto atskleidimo, apreiškimo, kokį duoda protui, ir ramybės bei pasitenkinimo, kokį duoda širdžiai, kadangi širdis ir protas gali ilsėtis, remiantis tais keturiais paminėtais aukščiau požiūrio taškais. *Viltis* yra kita sudedamoji džiaugsmo dalis, nes tai sukelia laimės jausmą trokštant ir tikintis gero. Virš visų kitų malonių yra *meilė*, kuri džiaugiasi gerais principais ir charakteriais, likdama užjaučiančioje vienybėje su jomis. Meilė turi malonumą aukotis, taip padėdama kitoms malonėms išsiskleisti, o savo prigimtimi ji yra pati svarbiausioji sudedamoji džiaugsmo dalis. *Paklusnumas* Dievui ir Kristui – ko geri principai reikalauja – turi pradžiuginantį poveikį mūsų širdžiai ir protui, ir sukelia juose džiaugsmą. *Pamaldumas* kaip pareigos meilė Dievui, suteikia svarbiausią tvirtą pagrindą teisingam džiaugsmui, tuo tarpu kai *broliška meilė* – pareigos meilė artimui – prisideda prie džiaugsmo, kylančio iš bendrumo, draugiškumo jausmo, kuris pažadinamas kitų atžvilgiu. *Ramybė* taip pat ypatingas džiaugsmo elementas, nes tai būtinas dalykas praktikuojant džiaugsmo malonę.

Dievo pasakyti žodžiai apie džiaugsmą ir džiaugimąsi gali būti parodomi keliais būdais. 1) Tai džiaugsmas, kurį patiria nusidėjėlis nuolaidžiaudamas savo puolusiems sugedusiems pomėgiams. Tačiau toks džiaugsmas yra greit praeinantis, kaip signalinė raketa ar fejerverkas, kurie nuostabiai spindi trumpą laiko tarpą, o po to pamažu išblanksta užgesdami tamsoje, kai jos dalys suyra. Arba tai kaip labai smarki vandens srovė, kuri greitai didėja ir užlieja žemę, padarydama nuostolių. Arba tai galime palyginti su šokiais ant gėlėmis uždengtų spąstų, kurio puikus uždangalas įsitempia ir įlinksta nuo šokėjo svorio, ir jis nukrinta žemyn į šių spąstų dugną su skausmingomis pasekmėmis. Ar gali būti kitaip moraliniuose dalykuose, kai tie, kurie patiria malonumą dėl netikėjimo, klaidos, dėl nepaklusnumo vyresniesiems, žmogžudystės, svetimavimo, nesantuokinių santykių, vagystės, apkalbėjimo, godumo, pykčio, neapykantos, piktų įtarinėjimų, piktų kalbų ir t. t., tampa nelaimingi mėgaudamiesi tokios rūšies blogiu?

Taip pat yra (2) savanaudiški ir pasaulietiški džiaugsmai, kylantys iš mūsų įgimtų savanaudiškų ir pasaulietiškų polinkių dėl savigarbos jausmo, pagarbos, gaunamos iš kitų žmonių, fizinio patogumo,

dėl gyvenimo ir maisto, paslėpimo mums nenaudingų dalykų, priešinimosi kenksmingiems dalykams ir kovos su jais; dėl lyties reikalų, kūniškos šeimos, namų, draugų ir tėvynės. Nors šios rūšies džiaugsmai yra pasiekiami nedalyvaujant nuodėmei ir didžiosios dalies žmonių faktiškai yra dažnai patiriami nenuodėmingai, bet, kad ir geriausiu atveju, jie yra praeinantys, nesuteikiantys pilno pasitenkinimo, o dažnai atnešantys nusivylimą. Gali jie būti naudojami kaip tiesos ir teisingumo tarnai, ir suteikti didesnį džiaugsmą nei tiems, kurie yra natūraliai savanaudiški ir pasaulietiški, tačiau jie net savo geriausiose formose *neprilygsta* dvasiniams džiaugsmams, kokius Dievas skiria Savo ištikimiems vaikams.

[...].

Mūsų brangus brolis Johnson meldėsi už atgailaujančius, kurie troško, kad šventoji Dievo Dvasia vėl atsinaujintų juose (Ps. 51:10), ir kad dėka Dievo bausmių pataisymui galėtų išlaikyti savo poziciją, vietą, pareigas Tiesos ir jos Dvasios sferoje. Jis meldėsi už pradėtuosius iš Dvasios, ir už Jaunuosius Vertuosius, kurie išėjo iš Adominio pasmerkimo bandomai priskirtu būdu, atgailaudami už nuodėmę ir priimdami Jėzų kaip savo Išgelbėtoją, ir taip tapdami išteisintais per tikėjimą, o po to pasišvęsdami Dievui. Jis labai norėjo, kad Dievo charakterio bruožai, garbingas kilnumas, geras vardas, tarnyba ir t.t., taptų paženklinti jų širdyse ir protuose dėka Jo globojančios galios ir išlaisvinančios jėgos. Brolis Johnson meldėsi, kad Dievas – kai jie priartės prie Jo maldoje ir harmonijoje su Jo patvarkymais Epifanijos laike – išklausytų juos ir atsakytų į jų prašymus, nes toks pat įstatymas taikomas ir Naujiems Kūriniams, ir Jauniesiems Vertiesiems – „Vienas ir tas pats įstatymas turi galioti čiabuviui ir ateiviui, apsistojusiam tarp jūsų“ (Iš. 12:49).

Tai turėjo būti padaryta sutinkamai su Dievo valia ir jų poreikiais taip, kad jie [Jaunieji Vertieji] kartu su Senaisiais Vertaisiais, Mažuoju Būreliu ir Didžiąja Minia galėtų būti paruošti – padarydami savo pašaukimą ir išrinkimą tikru – padėti tame dideliame, visų žemės giminių palaiminimo darbe, kad restitucinė klasė galėtų pažinti Dievą ir Jo kilnų garbingą charakterį ir išmoktų nuolankume garbinti Jį. Tai leido jiems pastebėti, kokiu būdu yra renkamos ir organizuojamos įvairios Dievo žmonių klasės Epifanijoje su jų tarnyba, kaip tikrų Dievo tarnų, kad žinotų „jog šie namai, kuriuos pastačiau, vadinami Tavo vardu“ (2 Kron. 6:33).

Šiuo metu mums duotas supratimas apie dar kitą gerai pastebimą klasę, kuri įsitraukė į sandoros ir sutarties ryšį su Dievu Jehova, vadinamą Pasišventusiais Epifanijos Stovyklautojais su jų aukštesne dalimi, paminėta kaip Karalienės Sabos klasė. Ši klasė yra pašaukiama specialiu pašaukimu tame laike, kol nuodėmė dar turi viršenybę, o pasišventimas dar yra iki mirties, o kaip Prieštūkstantmetinė Abraomo sėkla ir palikuonys, ta klasė turės teisiųjų prisikėlimą. Jie dabar yra bandomai išteisinami per tikėjimą į Kristų ir Dievo priimami pasišventime (Pat. 23:26) kaip Prieštūkstantmetinė Abraomo sėkla, pavaldi žemiškai daliai Sandoros, patvirtintos su Priesaika. Jie taip pat turi privilegiją melstis Dievui ir bendrauti su Juo. Dievas nepaprastai juos pagerbs, kadangi jie įrodo savo ištikimybę sunkesniuose išmėginimuose, nei tie išmėginimai, kuriuos turės visi restitucionistai. Jiems bus suteikta privilegija tapti specialiais bendradarbiais Vertųjų ir bus tikrai gabiais padėjėjais pasaulio žmonijai, kai jie kartu su jais eis Šventumo Vieškeliu. Kokį nuostabų mes turime Dangiškąjį Tėvą! Kaip maloningas Jis yra mums visiems! Išsilaikykime Dievo meilėje ir džiaugsme (Judo 21)!

Nėra tokios malonės, kurios atsiskleidimui negalėtų padėti džiaugsmas. Džiaugsmo įtakos veikiami, mes galime padaryti kas geriausia, pagal mūsų galimybes, ko tikriausiai nepadarytume daugumoje situacijų, kai esame nusiminę, liūdni. Taigi, džiaugsme yra tam tikras dvasinis patraukiantis magnetizmas, kuris padeda kitiems. Mūsų proto būsena turi didesnį ar mažesnį poveikį tiems, su kuriais bendraujame, ypač, jei turime stiprų ir įtakingą charakterį. Kai stiprūs charakteriai nuliūdę, jie liūdina kitus, o tuo tarpu linksmi, stiprūs charakteriai įtakoja kitus daryti gėrį, paskatina jų geriausias savybes aktyvumui ir veiklai. Jei stebėsime tos taisyklės veikimą, tai pripažinsime jos teisingumą ir vertę, kas padės ją praktikuoti kitų labui. Atkreipdami dėmesį į džiaugsmo reikalingumą, tuo pačiu pabrėžkime jo funkciją. Dievas padarė džiaugsmą mūsų charakterio dalimi, kad taip galėtume atlikti savo užduotį – kad rodytume pačias didžiausias pastangas Dievo, mūsų pačių ir kitų atžvilgiu. Kaip tik dėl to džiaugsmas buvo sukurtas – kad iškelti iš mūsų tai, kas geriausia ir paskatinti mus dėti pačias didžiausias pastangas Dievo garbei ir kitų naudai.

Tegul visi, kurie trokšta gauti vietą Karalystėje, įsitikina, kad turi savyje išugdytą Kristaus charakterį, kad aiškūs to charakterio pagrindai ir principai yra juose įtvirtinti. Tegul kiekvienas iš mūsų pasitikrina, ar nestabdome to charakterio vystymosi pašvęsdami savo laiką, energiją, išteklius ir t.t. vaikydamiesi šio pasaulio dalykų. Ar turi *meilę*? Ar pasireiškia ji uolumu atiduodant garbę Dievui, skelbiant Jo Tiesą ir laiminant Jo vaikus? Ar ieškai progos parodyti VIEŠPAČIUI, kiek turi meilės savyje, ir randi ją? Ar turi *tikėjimą*? Ar parodai jį aiškiai, ne vien tik viešais pasakymais ir garantavimais, bet ir drąsiais, ir aiškiais tikėjimo poelgiais? Ar šis tikėjimas paskatina Tave veikti? Ir taip kiekvienas, kuris pilnai įvertina

ir tiki į puikius ir brangius Dievo pažadus, duotus pilnai pasišventusiems, turėtų paskubėti ir nutartų bėgti, ir gauti juos. Bėgdamas jis turi labai atidžiai laikytis taisyklių taip, kad nebėgti veltui.

Jeigu Kristaus charakteris bus ugdomas jame, įtvirtintos krikščioniško charakterio taisyklės padės jam stovėti tvirtai ir ramiai tarp pagundų ir klaidų, ir nebus lengvai atitrauktas nei nuo teisingumo reikalavimų, nei nuo teisingų Biblijos doktrinų. Jis reikalaus patvirtinimo – „Taip sako Viešpats“ kiekvienai doktrinai, ir tuo tikru žodžiu turės drąsos pasitikėti. O jo širdies kalba, kasdieniniame gyvenime išreikš žodžius: „Mano širdis tvirta, o Dieve, mano širdis tvirta [...] Girsiu Tave tautose, o Viešpatie [...]“ „Pamokymai Tavo yra mano paveldėtas turtas, jie mano širdies džiaugsmas“ (Ps. 57:7,9; 119:111). Nors toks turi būti asmeninis kiekvieno Karalystės paveldėtojo širdies nusistatymas, tačiau jų ypatingas darbas taip pat turėtų būti padėjimas, bei pagalba kitiems, pilnai pasišventusiems Tiesos žodžiu, pasiekti tokią sutvirtinto krikščionio charakterio būseną.

Koks laimingas yra Dievo vaikas, kuris gali pasakyti: „Tavo žodžiams atsiradus, aš juos suvalgiau; ir Tavo žodis buvo man džiaugsmas ir linksmybė mano širdies: nes aš esu pašauktas Tavo vardu , O VIEŠPATIE, kariuomenių Dieve“ (Jer. 15:16).

PT, TP’15,50-56.

2017 METŲ DEVIZO EILUTĖ

Ps. 30:5

„Tik akimirksnį trunka Jo rūstybė, o visą gyvenimą lydi Jo palankumas. Vakare ateina verksmas, o rytą – džiūgavimas.”

Turime 24 pirmaeiles malones, 17 antraeilių ir 14 trečiaeilių malonių, kurias ugdant augame į Kristaus panašumą. Mes pasvarstysime apie džiaugsmą. Turime daug eilučių ta tema, ką įrodo ir šis dalinis sąrašas: Pak. Įst. 12:18; 1 Sam. 2:1; Neh. 8:10-12; Ps. 4:7; 5:11:16:8-11; 19:8; 21:1, 6; 30:11; 43:4; 46:4; 53:6; 63:5-7; 68:3; 89:15, 16; 97:11, 12; 100:1; 149:2,5; Iz. 12:3; 29:19; 51:11; 61:10; 65:13, 14, 18, 19; 66:10, 11; Jer.15:16; Hab. 3:18; Mat. 5:11, 12; Luk. 2:10; 6:22, 23; Jono 15:11; 16:20, 22, 23, 33; 17:13; Rom. 5:2, 11; 12:12; 14:17; 2 Kor. 1:12, 24; 6:10, 7:4; 8:2; Gal. 5:22; Kol. 1:11; 1 Tes. 1:6; 5:16; Hebr. 10:34; Jok. 1:2; 1 Pt. 1:8; 4:13; 1 Jono 1:4; Judo 24.

Aukščiau paminėtos Šv. Rašto eilutės ir jų pavyzdžiai, (nors tai jokiu būdu nėra pilnas sąrašas), yra įrodymu tos didelės svarbos, kokią Biblija skiria džiaugsmui, ir tai pagrindžia mūsų nagrinėjimą tos malonės smulkiau. Biblijoje taip pat gausu aprašymų, kaip Dievo žmonės džiaugiasi, o tai parodo šie pavyzdžiai: Mozės ir Izraelio tautos džiaugsmas dėl išlaisvinimo iš Faraono valdžios (Iš. 15:1-22); Izraelio džiaugsmas po Dovydo pergalės kovoje prieš Galijotą (1 Sam. 18:6), dėl Viešpaties Sandoros skrynios (1 Kron. 13:8; 15:16, 25, 28), dėl šventyklos (Ezdro3:11-13; 6:16), dėl Jeruzalės sienų (Neh. 12:43), dėl išlaisvinimo iš Hamano (Est. 8:1, 5-17; 9:17-19,22); Elžbietos, Zacharijo ir Marijos džiaugsmas dėl jų sūnų gimimo (Luk. 1:40, 44, 46, 47, 64); piemenų, angelų ir Išminčių džiaugsmas dėl Jėzaus gimimo (Luk. 2:10, 13, 14; Mt. 2:10); Jėzaus mokinių džiaugsmas dėl jo įžengimo į Jeruzalę, Jo prisikėlimo ir įžengimo į dangų (Mt. 21:8, 9, 10; Lk. 24:41, 52, 53) ir dėl pagonių įtikėjimo į Viešpatį (Apd. 11:18-21).

Džiaugsmą galima apibūdinti *kaip buvimą patenkintu širdyje ir prote*, kaip dvasinį pakilimą ir širdies bei proto *laimingumą*. Pasišventęs Dievo vaikas iš karto pastebės teisingumą, taiklumą tų apibrėžimų, o pacituotų aukščiau ištraukų eilutės ir pavyzdžiai akivaizdžiai parodo, jog tie apibrėžimai sutinka su Šventuoju Raštu. Ir be to visi, kurie yra Kristaus mokiniais, iš savo džiaugsmingų patyrimų žino, kad šie pasakyti apibūdinimai teisingai ir vaizdžiai aprašo tuos mūsų jausmus.

Bendrai pasakius, dejuojančiai kūrinijai, esančiai Adominio pasmerkimo valdžioje, skausmas, kentėjimas, ligos, netektys, nusivylimai, mirimas ir mirtis, yra daugiau priežastimi liūdesio nei džiaugsmo. Sunkiai dūsaujanti kūrinija gyvena nuodėmės naktyje, kurioje tęsiasi nuolatinis verksmas (Ps. 30:5). Džiaugsmas nėra tai, ką žmonių giminė, esanti po pasmerkimu, dažnai ir pastoviai patiria. Tačiau Dievo žmonių privilegija yra būti džiaugsmingais.

[...].

Įžengdamas į 2017 Viešpaties metus, pasišventęs Dievo vaikas dabartiniame gyvenime atranda džiaugsmo pilnatvę, duotą Jo pasišventusiems žmonėms, po Jo apvaizda ir malone, o tai yra privilegija, kuria visi iš tų žmonių gali jau dabar džiaugtis. Mūsų sugebėjimas patirti džiaugsmą dar nėra toks, koks bus ateityje, bet jau dabar mūsų maži, žemiški indai gali būti tiek pilni Viešpaties džiaugsmo, kiek tiktai yra įmanoma. Su kiekviena diena turime privilegiją vis aiškiau suvokti Dievo buvimą ir malonę, jeigu eidami gyvenimo keliu – keliu paklusnumo ir pasiaukojimo su meile – artinsimės prie Jo. Jėzus pasakė: „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime" (Jono 14:23).

Būnant taip brangioje draugijoje ir nuostabioje draugiškumo aplinkoje kaip ši, „o mūsų bendravimas yra su Tėvu ir su Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi" (1 Jono 1:3), ar kas iš krikščionių galėtų visiškai nejausti tam tikros dalelės džiaugsmo Viešpatyje? Žinoma, kad negalėtų, nes Viešpaties buvime yra džiaugsmo pilnatvė, nesvarbu, kokios mus supančios sąlygos ir aplinkybės. Atsižvelgiant į tai, kiek pasišventęs krikščionis džiaugiasi naudodamasis nuostabiomis, paguodžiančiomis maldos palaimomis ir artima draugyste su Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi, brangiuoju Gelbėtoju, gėrisi ir džiaugiasi Biblijos studijavimu, kuris suteikia jam žinių ir supažindina su garbingu Dievu ir Jo charakteriu, su Jo nuostabą keliančiu išgelbėjimo Planu Bažnyčiai ir pasauliui (1 Tim. 4:10; 1 Jono 2:2), o taip pat kai jis auga žinojime ir malonėje, ugdydamas vis daugiau Dvasios vaisių krikščioniškame charakteryje Dievo šventos Dvasios įtakoje (Gal. 5:16-18, 22, 23), tai tiek jo džiaugsmas Viešpatyje nuolat gilės ir daugės, augdamas iki pilnumos, o jo gebėjimas priimti, suvokti, jausti taip pat išsiplės (2 Kor. 6:13).

Jausmai, išreikšti Dovydo psalmėse, paliečia sielą kiekvieną kartą ar džiaugiantis, ar liūdesyje. Tvirtas įsitikinimas ir pasitikintis tikėjimas teikė karaliui Dovydui daug džiaugsmo tarp visų jo vargų sunkiuose išmėginimuose. Jo tikėjimas laikėsi Dievo pažadų nuolat tvirtai ir nesvyruodamas! Meilė Dievui ir dėkingumas skatino jį nedelsiant ir greitai paklusti Dievo valiai ir karštam uolumui Jo tarnyboje. Tokia privilegija yra taip pat ir mums, jeigu per tikėjimą visiškai atsiduodame Viešpaties valiai ir malonei. Turėdami palaimintą supratimą apie buvimą kartu mūsų Dangiškojo Tėvo ir mūsų Viešpaties Jėzaus kiekvienu laiku, bei Jų meilės ir malonės, o taip pat tikėjimo, kuris tvirtai pasitiki brangiausiais Dievo pažadais ir teisingai juos pritaiko, kuri siela nesidžiaugs ir nebus linksma netgi tarp gilaus liūdesio ir didelių išmėginimų? Nesvarbu, kur randamės, bet Viešpačiui būnant kartu, patiriame džiaugsmo pilnatvę.

Nors iki šiol Dievas leido ir toliau leidžia, kad dauguma žmonijos eitų žemyn į sunaikinimą veikiant Adominei mirčiai, bet tai neturi tęstis amžinai. Visiškai pasibaigus Evangelijos Amžiui ir prasidėjus Tūkstantmetiniam Tarpininkaujančiam Kristaus Valdymui, Dievas ne tik neleis žmonėms toliau eiti tuo sunaikinimo keliu, bet taip pat pasakys: „[...] Sugrįžkite (iš to sunaikinimo, per pažadinimą mirusiųjų, kai Jėzus juos pašauks – Jono 5:28, 29), žmonių vaikai!" (Ps. 90:3). Tuo laiku, kaip gyvenantys gyvieji, taip ir pažadinti mirusieji turės privilegiją eiti į kalną nauju keliu, kuris bus atidarytas, vadinamas Šventu Keliu, džiaugsmingam įėjimui į amžinąjį gyvenimą čia ant žemės (Iz. 35:8-10; 62:10; Mt. 25:34). Nors tai bus kelias į kalną, bet bus lygus, ne siauras ir ne sunkus: „Tik akimirksnį trunka Jo rūstybė, per visą gyvenimą Jo palankumas. Vakare apsinakvoja verksmas, tačiau rytą (apsilanko) džiūgavimas" (Ps. 30:5).

PT, TP'16,50-55

APIE KRIKŠČIONIŠKO CHARAKTERIO UGDYMĄ

KĄ MES APTARSIME?

Pagrindinė krikščionio užduotis yra augimas malonėje. Būtent šiam tikslui ir paskirtas šis numeris. Pirmasis straipsnis „Augimas tobulo įstatymo įvertinime ir supratime“ (paimtas iš VI tomo, *Naujas Kūrinys*), yra klasikinis br. Russellio nepakartojamo stiliaus pavyzdys. Šis straipsnis ištisus dešimtmečius padėjo daugeliui.

Ypatingai atsimindami br. Paul S. L. Johnson tarnybą, kuris mirė 1950 metais, matome jo įtaką, kuri išliko iki šių dienų, ypač per jo raštus, tokius, kaip pavyzdžiui, antrasis mūsų straipsnis „Charakterio malonių paaiškinimas“, kur yra pateikta charakterio *struktūra*. Šis straipsnis yra rezultatas didelio darbo, kuriame br. Johnson išanalizavo malonių rūšis ir savybes bei pateikė tai moksliškai.

Trumpas išdėstymas brėžinių ir lentelių, padės, turime vilties, mūsų atminčiai. Mes nesakome, kad vien tik malonių *žinojimas* ir jų tarpusavio sudėtingas gimininingumas, *sukurs* Krikščionišką charakterį. Tai yra Šventosios Dvasios darbas, kartu sujungtas su pasišventusia širdimi. Meldžiamės, kad šio straipsnio pristatymas ir toliau mums padėtų sumaniai tobulinti charakterį.

AUGIMAS TOBULO ĮSTATYMO ĮVERTINIME IR SUPRATIME

(Versta iš Šventojo Rašto Studijų 6 tomo (lenkų k., 450 - 458 psl., anglų k., 369-375,parašyto pastoriaus Ch. T. Russell)

Nors Meilės Įstatymas buvo mūsų Sandoros su Viešpačiu pagrindas, ir būdami jam pavaldūs tapome Naujais Kūriniais, tačiau iš pradžių pilnai nesupratome šio Įstatymo. Nuo to laiko mes esame Kristaus mokykloje, mokomės tikrosios Meilės reikšmės, norėdami pažinti ją pilnai ir išsamiai. Augame malonėje ir pažinime, pridėdami prie mūsų tikėjimo įvairius meilės elementus ir bruožus, tokius kaip švelnumą, kantrybę, brolišką geranoriškumą ir t.t. Esame bandomi Meilės atžvilgiu, o mūsų galutinis egzaminas ypatingai bus susijęs su šia malone. Pripažinti Naujais Kūriniais, Kristaus kūno nariais, bus tik tie, kurie pasieks tobulą Meilę – pasiaukojančią Meilę.

BĖGIMAS IKI FINIŠO LINIJOS IR, PO TO, TVIRTAS STOVĖJIMAS

Kitoje iliustracijoje Apaštalas parodo dabartinius mūsų išbandymus kaip bėgimą ir primena, kad atidėtume į šalį bet kokį apsunkinimą ir kiekvieną mus puolančią nuodėmę, kiekvieną kūnišką silpnybę, kiekvieną žemišką ambiciją, ir, kad kantriai bėgtume į galutinį tikslą, parodytą Evangelijoje – kad galėtume *bėgti* iki paskirto finišo ir apdovanojimo, o viską atlikę ištikimai *stovėti* prie finišo linijos, be trūkumų Kristuje (Flp. 3:13, 14; Hbr. 12:1; Efez. 6:13). Tai nurodo mums į bėgimo taką lenktynėse, nužymėtą tam tikrais etapais – į pirmą, antrą, trečią ir ketvirtą, su kliūtimis, sunkumais ir pagundomis kelyje. Taip pat parodo mus pradedančius šį bėgimą, trokštančius pasiekti šią finišo liniją – tobulą Meilę. Žinome,

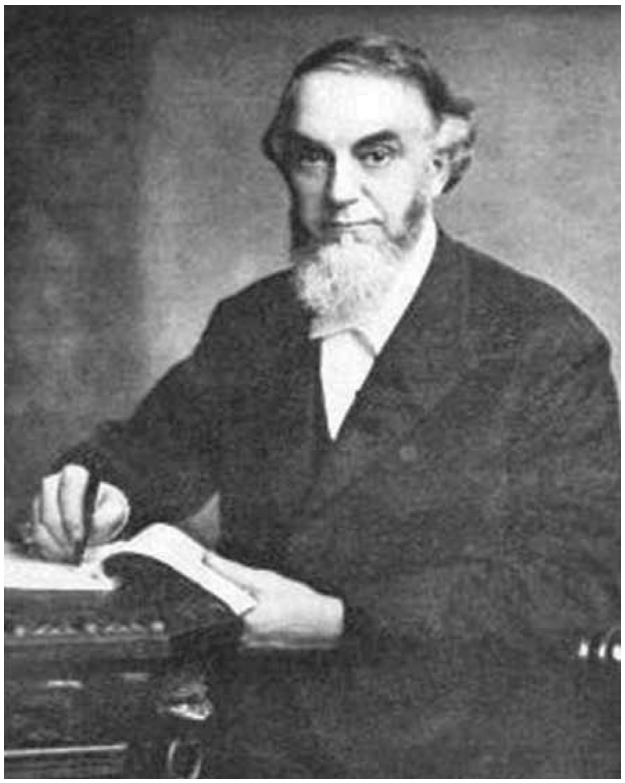

PASTORIUS CH. T. RUSSELL

jog, jei jos nepasieksime, nebūsime brangaus Dievo Sūnaus kopijos, o tuo pačiu negalėsime pilnai patenkinti Dievo ir tapti bendrapaveldėtojais kartu su Jėzumi Kristumi Karalystėje.

Visas šis bėgimas tai Meilė – nuo starto iki finišo. Kai stovime prie starto linijos, darome tai iš Meilės, pilnos dėkingumo Dievui už mums parodytą malonę

Kristuje, kad atleido mūsų nuodėmes. Tai yra *pareigos meilė*, kuri pirmiausia skatina mus pristatyti ir atiduoti savo kūnus kaip gyvas aukas. Sakome sau, kad jei Dievas tiek daug padarė dėl mūsų, *turime* parodyti dėkingumą, įvertinimą: Kristus paaukojo gyvybę už mus, tai ir mes turime aukoti savo gyvybę už brolius.

Ši privaloma, tai yra pareigos meilė, yra tikrai tinkama, išmintinga ir tikra, tačiau jos nepakanka. Ši meilė turi mus nuvesti prie dar aukštesnės Meilės pakopos. Kai jau artėjame bėgime prie pirmo etapo pabaigos, vis dar turime pareigos meilę, tačiau papildomai jau pasiekėme ir įvertinančią meilę. Mokomės geriau įvertinti Dievo Meilę – pastebėti tai, jog Dievo meilė net ir mažiausiame laipsnyje nebuvo savanaudiška, bet kyla iš Jo puikaus, kilnaus charakterio. Pradedame šiek tiek įvertinti Dievo teisingumą, Dievo išmintį, Dievo jėgą ir Dievo meilę. Ir kai tik pastebime šiuos mūsų Kūrėjo charakterio bruožus, pradedame juos mylėti. Nuo to momento pradedame praktikuoti teisingumą ne vien tik dėl to, kad tai mūsų pareiga, bet ir todėl, kad mylime teisingumą.

Bėgdami toliau šiose lenktynėse pasiekiame antrą etapą ir pajuntame, kad nuo šios dienos išmokome mylėti ne tik teisingumą, bet ir atitinkamai mokomės neapkęsti nuodėmės. Ir taip atveriame savo širdis didėjančiam Dievo plano supratimui, atstumiame didžiąją nuodėmės bangą, kuri užliejo šį pasaulį ir kartu su savimi atnešė mirties bausmę. Šiame antrame bėgimo etape atsiranda mums energijos, „atgaivinimo“, aktyvumo, einant teisingumo kryptimi ir priešinantis nuodėmei.

TREČIASIS ETAPAS

Mūsų Meilė auga, o mes bėgame toliau į priekį norėdami pasiekti trečiąjį etapą. Prieš jį pasiekiant, mūsų pareigos meilė ir mūsų meilė teisingumo principams ne tik kad padidės, užvaldydama mūsų charakterį, bet ir priešinsis kiekvienam blogam dalykui, atnešančiam žmonijai nuostolių, ir tam, kas yra priešinga Dievo charakteriui ir Jo planui. Šioje bėgimo dalyje jau pasiekiame būseną daug gilesnės užuojautos kitiems – pradedame pritarti Dieviškiems jausmams ne tik priešindamiesi nuodėmei, bet ir parodydami meilę, abipusiškai bendraudami su tais, kurie ieško teisingumo ir šventumo kelio. Tuo metu jau sugebame matyti brolius visai kitoje šviesoje, nei iki šiol. Galime pamatyti juos kaip Naujus Kūrinius ir pastebėti skirtumą *tarp jų*, ir jų mirtingų kūnų, kurių netobulumai yra mums akivaizdūs. Mokomės mylėti brolius kaip Naujus Kūrinius ir užjausti juos jų silpnumuose, jų kūno neteisinguose teismuose ir t. t. Mūsų Meilė jiems tampa tokia karšta, kad su malonumu atiduodame savo gyvybę už juos – kiekvieną dieną ir kiekvieną valandą, pašvęsdami mūsų žemiškus reikalus, malonumus ir patogumus, atiduodami savo asmeninį laiką, įtaką ir visa kita, kad jiems galėtume tarnauti ir padėti.

> *Kokia didelė kantrybė ir broliškas geranoriškumas paslėptas tokiame išugdytame charakteryje, kuris neranda nieko, net ir pas priešą, kas paskatintų jį piktumui, neapykantai ir kovai!*

KETVIRTAS ETAPAS

Vis dar bėgame link finišo ir tikslo, laikydamiesi nustatytos kelio juostos, nes yra dar aukštesnė Meilė, kurią turime pasiekti – ketvirtas ir paskutinis etapas – finišas ir apdovanojimas. Kokia tai Meilė? Ar gali ji būti didesnė nei pasiaukojanti meilė broliams, pilnai atsiduodant Dievui, teisingumo principams ir Meilei? Atsakome, kad yra dar didesnė Meilė, į kurią nurodė Viešpats, kai pasakė, kad turime išmokti mylėti taip pat ir savo priešus. „Dievas taip pamilo pasaulį“, kai mes, dėl mūsų blogų darbų, dar buvome Dievo priešai ir Jam svetimi. Jis atidavė už mus Savo Viengimį Sūnų tada, kai mes dar buvome nuodėmiautojais. Būtent toks yra *tobulos meilės* kriterijus, ir neturėtų mums jos trūkti. Kiekvienas, kuris norėtų, kad Viešpats jį priimtų į Naujų Kūrinių klasę garbėje, turi išugdyti šią meilę priešams.

Tai nereiškia, kad jis turi mylėti priešus *taip, kaip* myli brolius, kadangi ne toks mums paliktas pavyzdys – Dievas nemyli savo priešų *taip,* kaip savo sūnus ir draugus. Jėzus taip pat nemylėjo savo priešų *taip, kaip* savo mokinius. Tačiau Dievas mylėjo savo priešus taip, kad buvo noriai pasiruošęs jiems daryti tai, kas derinosi su teisingumu. Jėzus mylėjo savo priešus taip, kad labai noriai darė jiems gera, nejautė priešiškumo nei nuoskaudos dėl jų neapykantos, bet yra pasiruošęs tinkamu metu išlieti ant jų Tūkstantmetinės Karalystės palaimas, kad jie galėtų pažinti tiesą, ir, kad net tie, kurie Jį pervėrė, galėtų pažiūrėti į Jį ir pravirkti, kai Dievas tinkamu metu išlies ant jų malonės ir maldų dvasią (Zach. 12:10). Turime turėti tokią meilę mūsų priešams, kokią nurodo mūsų Viešpats, sakydamas: „Mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie nekenčia jūsų, laiminkite tuos, kurie keikia jus, melskitės už tuos, kurie piktai elgiasi su jumis ir persekioja“ (Mt. 5:44).Neleiskime, kad koks nors kartumas, priešiškumas ar nuoskauda apsigyventų mūsų širdyse. Jos turi būti tiek pilnos Meilės, kad net priešas negalėtų sužadinti jose blogų ir piktų jausmų.

MYLĖKITE SAVO PRIEŠUS

Kokia didelė kantrybė ir broliškas geranoriškumas paslėptas tokiame išugdytame charakteryje, kuris neranda nieko, net ir pas savo priešą, kas paskatintų jį piktumui, neapykantai ir kovai! Būtent, tai yra ta pažymėta finišo linija ir galutinis tikslas, iki kurio, kaip Nauji Kūriniai, turime bėgti. Įvertinome šią Meilės dvasią, parodėme atsidavimą jai, laikydamiesi jos taisyklių pašventėme mūsų gyvenimą, o dabar esame bandomi, kad galima būtų patikrinti, iki kokio laipsnio mūsų vieši išpažinimai buvo tikri. Viešpats maloningai mums suteikia laiko, kad bėgtume šiose lenktynėse ir ugdytume charakterį. „Nes Jis žino, kokia mūsų prigimtis, atsimena, kad mes esame dulkės“ (Ps. 103:14; vert. past.). Todėl, juo labiau svarbu yra paklusti šiems potvarkiams, jeigu norime kaip Nauji Kūriniai būti bendrapaveldėtojais kartu su brangiuoju Dievo Sūnumi.

Viešpačiui Jėzui, mūsų išgelbėjimo Vadui, nereikėjo dalyvauti šiame bėgime. Jam nereikėjo tobulinti tų įvairių meilės bruožų, kadangi, būdamas tobulu, šiuos meilės bruožus turėjo tobulus jau Savo gyvenimo kelio pradžioje. Jo išbandymas buvo tame: ar ištvermingai laikysis šių taisyklių, ar ir toliau mylės Dievą ir teisingumą aukščiausia meile, ar ir toliau mylės brolius taip, kad galėtų paaukoti už juos gyvybę, ar ir toliau mylės savo priešus taip, kad su džiaugsmu galėtų daryti jiems gera, ir – ar tvirtai laikysis, neatsitrauks nuo tobulos meilės standarto. Žinome, kaip Jis parodė ištikimybę Meilei visose jos pakopose, guldydamas gyvybę ne tik už draugus, bet taip pat ir už Savo priešus, kurie Jį nukryžiavo. Šis išbandymas turi paliesti taip pat ir mus. Mūsų širdyse turime *pasiekti* tobulos Meilės lygį, nors kūnuose ne visada galime išreikšti savo širdžių jausmus.

Kai kurie gali nubėgti šį kelią labai greitai, paeiliui įveikdami atskirus jos etapus ir greitai pasiekti tobulos Meilės būseną. Tuo tarpu kiti, mažiau uolūs, ar su mažesniu dėmesiu žvelgiantys į mūsų tikėjimo Vadovą, daro mažesnę pažangą šiame bėgime ir daugelį metų pasitenkina pareigos meile, arba, galbūt vadovaujasi šiek tiek didesne meile Dievo charakteriui ir teisingumo principams. Pabrėžtinai reikėtų pasakyti, kad tik nedaugelis padarė daugiau, kad pasiektų tokią meilę broliams, kuri leidžia džiaugtis savęs išsižadėjimu, jeigu tuo gali tarnauti tikėjimo šeimynai. Dar mažesnis skaičius pasiekė tobulos Meilės būseną – meilę priešams, kuri ne tik kad susilaiko nuo darymo jiems skriaudos žodžiu ar poelgiu, bet ir džiaugiasi jų palaimomis. Jeigu Viešpats buvo labai kantrus mums, suteikdamas daugelį galimybių pasiekti šią „ribą, paženklintą liniją“, tai turėtume džiaugtis Jo užuojauta, ir tuo labiau, vis ryžtingiau stengtis bėgti iki „lenktynių galo“, žinodami, kad laikas yra trumpas, ir, kad tik tokią tobulą Meilę Naujajame Kūrinyje Dievas gali priimti.

Taip kaip mūsų Viešpats buvo išbandytas prie tobulos Meilės „ribos, finišo linijos“, taip ir mes visi būsime išbandyti, kai ją pasieksime. Todėl neturėtume atidėlioti, kol šį finišą pasieksime paskutinę mūsų gyvenimo minutę, bet turime tai padaryti kiek tai įmanoma anksčiau. Mūsų bėgimo greitis, pasiekiant šį tikslą, parodys Dievui ir broliams mūsų uolumo ir meilės dydį.

„VISA NUVEIKUS, IŠSILAIKYTI“

Apaštalo žodžiai „Ir visa atlaikę, išstovėti“ (Ef. 6:13) reiškia, kad, kai jau pasieksime tobulos Meilės „finišo liniją“, ir toliau turėsime patirti daug išbandymų – tikėjimo, kantrybės ir įvairių meilės elementų. Pasaulis nėra šios malonės draugu ir mums nepadeda einant keliu teisinga kryptimi. Šėtonas ir toliau vis dar yra mūsų priešininku, kuris gali sukurstyti, sukelti daugybę priešiškumų, norėdamas nustumti mus nuo pasiektos vietos. Būtent, tai yra mūsų išbandymas. Turime tvirtai laikytis to, ką pasiekėme. Turime „bėgti į tikslą“ (Flp. 3:14; vert. past.), kol užmokėsime mūsų žemiškos gyvybės kainą ir paguldysime ją tarnyboje Dievui ir broliams, bei darysime gera visiems žmonėms, kiek leidžia mūsų galimybės. „Ištikimas yra Tas, kuris jus šaukia“, kuris pažada mums padėti šiame kelyje ir duoti įvairią reikalingą pagalbą. Jo malonė yra mums užtektina. (1 Tes. 5:24; 2 Kor. 12:9).

Kaip jau pastebėjome, šis Meilės Įstatymas kartu yra įstatymu ir Dievo sūnums angelams, o jų paklusnumas Dievo valiai ir jų abipusė darna, harmonija remiasi šiuo įstatymu. Nors Tūkstantmetiniame amžiuje žmonijai bus duoti įstatymai ir nuostatai, reikalavimai ir nurodymai, kad galima būtų ją atvesti iki Tūkstantmetinės Karalystės sąlygų, nešančių palaimą, tačiau tie, kurie baigiantis tam amžiui bus pripažinti vertais *amžino gyvenimo*, be abejo, išugdys kažką daugiau, nei vien tik paklusnumą įstatymams ir reikalavimams. Jie turės savo širdyse įrašytą pirminį Dievo įstatymą, paklusnumą ir Meilės Įstatymą, kuris yra dalis Dievo charakterio.

Šie restitucijos laiko Dievo sūnūs, žmogiško egzistavimo lygyje, kurie tuo metu bus Jo priimti, taip pat turės tą pačią Meilės dvasią, be kurios jie negalėtų būti malonūs Dievui, nes Jis ieško tokių, kurie Jį garbintų dvasioje ir tiesoje. Taigi mes matome, kad tiek dangus, tiek ir žemė turi būti pavaldūs kokiam nors įstatymui ir jam paklusti. Tačiau Dieviškasis paklusnumo standartas taip viršija mūsų žemišką netobulą supratimą ir *geriausią pavyzdį*, kad tas vienas žodis Meilė išreiškia visą Dievo Įstatymą. Šiam Įstatymui bus pavaldūs visi Jo sūnūs kiekviename jų egzistavimo ir buvimo lygyje. Koks nuostabus ir garbingas yra mūsų Dievo charakteris ir planas! Šio Įstatymo įvykdymas yra Meilė, ir mes negalime įsivaizduoti kokio nors kito aukštesnio Įstatymo, nei šis.

PT’90,66-69; TP’91,82-85.

CHARAKTERIO MALONIŲ PAAIŠKINIMAS

Kadangi charakterio ugdymas yra viena svarbiausių užduočių krikščionio kelyje, tai mums reikia surasti, kokiu pavyzdžiu turėtume vadovautis mūsų kasdieniniame elgesyje. Tobulu pavyzdžiu mums, be abejonės, yra Kristus. Suprantama, vis dėlto, negalime pradėti ugdytis į Kristaus panašumą iki tokio laipsnio, kokio norėtume; nepaisant to, iki šiol vis esame kviečiami, kiek tik įmanoma, tapti panašesniais savo charakteriu pagal pavyzdį, kurį Jis mums parodė.

Pastorius Russell daug vietos ir dėmesio skyrė krikščioniško charakterio malonėms, ir drąsino visus brolius ir seseris Kristuje jas ugdyti. Brolis Johnson, beveik per penkiasdešimt metų trukusį tarnavimą broliams Tiesoje, parengė išsamią krikščioniško charakterio malonių studiją, nes ši tema buvo labai artima ir brangi jo širdžiai. Jo straipsniai gali padėti mums ugdyti charakterį, per juos parodant daugiau elementų, kuriančių charakterį, patinkantį Dievui, o taip pat parodant, kaip tos charakterio dorybės pasireiškia, kaip jungiasi tarpusavyje ir kaip gali būti praktikuojamos iki susikristalizavimo.

Paruzijos laikotarpyje br. Johnson dalyvaudamas įvairiose konvencijose perskaitė trylikos paskaitų seriją „Charakterio ugdymas į Kristaus panašumą“. Dešimt pirmųjų paskaitų buvo išspausdintos 1912 metais Konvencijų Ataskaitose pavadinimu „Charakterio, panašaus į Kristaus, ugdymo metodai“. Po to, tris metus iš eilės, pasirodydavo naujas straipsnis ta tema apie įvairius Kristaus panašumo bruožus. Šios trys paskaitos buvo išleistos atskirai Konvencijų Ataskaitose 1913, 1914 ir 1915 metais.

Žurnale „Present Truth“ (sutrumpintai PT – vert. past.) 1949, 1950, 1951, 1961, 1962 ir 1964 metais buvo iš naujo išleista jo trylika straipsnių pakeičiant pavadinimą į „Panašėjimas į Kristų: teorija ir praktika“. Keletas straipsnių buvo padalinti dviem PT leidiniams. (Pilni PT numeriai yra 361, 369, 373, 374, 377, 378, 380, 381, 383, 388, 390, 456, 458, 460, 461, 470 ir 471. Kai kuriuos numerius vis dar galima įsigyti).

Be minėtų straipsnių, brolis Johnson plačiai rašė krikščioniškų malonių tema, kaip pvz., E 1 tome – „Dievas“, E 12 tome – „Biblija“ ir E 15 tome – „Kristus - Dvasia - Sandoros“. Taip pat jis rašė atskirus straipsnius apie Dievo charakterio bruožus, apie Aukštesniąsias Pirmaeiles Malones, apie visas Savanaudiškas Žemesnes Pirmaeiles Malones, apie daugumoje joms atitinkančias Antraeiles Malones ir daugumoje joms atitinkančias Trečiaeiles Malones. Jo aptarimai, svarstymai charakterio malonių tema užimtų dvi ar tris knygas. Tai puikūs ir gerai apmąstyti veikalai. Be ankščiau paminėtų pasirodžiusių knygų, daugelį tų straipsnių taip pat galime rasti PT (anglų k.) teminėje rodyklėje, pvz., lapkritis – gruodis, 1989 m.

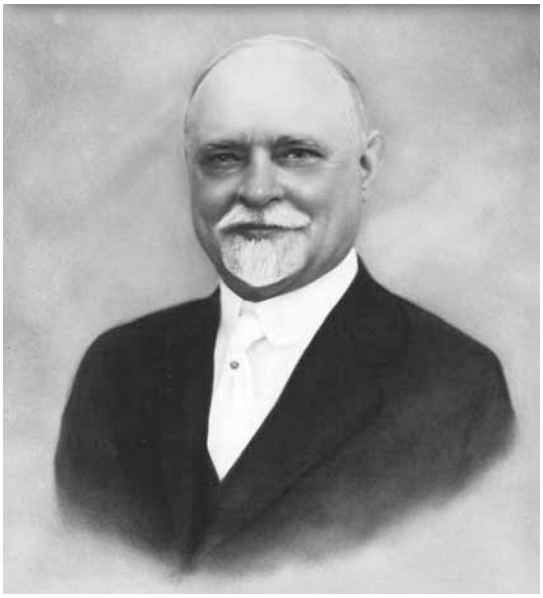

PASTORIUS PAUL S. L. JOHNSON

ŽODŽIO „MALONĖS“ PAAIŠKINIMAS

Kai kurie paaiškinimai malonių tema būtų čia reikalingi. Tas žodis išreiškia sąvoką apie patrauklias, žavias, malonias ir pastebimas širdies ir proto dorybes. Biblijoje naudojami įvairūs apibrėžimai, norint parodyti žodžio „malonė“ reikšmę. Biblijoje, daugelio nuostabai, žodžio „malonė“ nerasime daugiskaitos formoje, kurią mes taip dažnai naudojame išreikšti biblijinei minčiai. Tačiau Biblijoje pasitaiko ir taip, kad vienaskaitos formoje naudojamas daiktavardis „malonė“ turi reikšmę „malonių“ (Efez. 4:29; Kol. 3:16; 4:6; Hebr. 12:28; 13:9; 2 Petro 3:18; Judo 4).

Biblijoje yra ir kiti išsireiškimai, kurie, kaip mes suprantame, išreiškia mintį „malonės“. Vienas iš jų yra žodis *„vaisius“* (Mt. 7:17; 13:8, 23; Jn. 15:2, 8; Gal. 5:22; Hebr. 12:11; Jok. 3:18; Apr. 22:2), kuris taip pat naudojamas ir daugiskaitoje „malonių“ prasme (2 Kor. 9:10; Flp. 1:11; Jok. 3:17). Biblija žodį *„gyrius, garbinimas“* taip pat naudoja ta pačia prasme; Flp. 4:8 [čia žodis „dorybė“ labiau susijusi su teisingumo dorybėmis, o žodis „gyrius, garbinimas“ su nesavanaudiškos meilės malonėmis]; Hebr. 13:15; 1 Petro 1:7; Iz. 60:6; 63:7; 1 Petro 2:9). Panašiai naudojamas Biblijoje žodis *„dorybė“* (Flp. 4:8; 2 Petro 1:3, 5). Prieveiksmis „dorovingai“ taip pat išreiškia tą mintį (Pat. 31:29, angliškame vertime). Ir taip, žodis „gyrius, garbinimas“ taip pat reiškia malones – sustiprintas, subalansuotas, kristalizuotas tobulame charakteryje (Rom. 2:7, 10; 3:23; 5:2; 6:4; 1 Kor. 11:7; 2 Kor. 3:18; 4:6; 1 Tes. 2:12; 2 Tes. 1:9; Hebr. 1:3; 2:7, 9; 9:5; 1 Petro 1:7; 4:14; 2 Petro 1:3).

Malonės yra charakterio ir elgesio dorybėmis, kurios jį puošia, suteikdamos jam grožio, patrauklumo ir žavesio. Jos ne vien tik pasireiškia mūsų *išoriniame* elgesyje, bet taip pat turi veikimo sferą mūsų *motyvuose*, kurie pagrindžia tai, *ką darome*. Atitinkamai jos veikia mūsų elgesio esmę, motyvus ir jo išraiškos būdus. Jos yra svarbiausi panašumo į Kristų elementai. Norint pasiekti amžiną gyvenimą, visa žmonijos šeimyna turės išsiugdyti tas malones arba dabar, šiame gyvenime, arba Tarpininkaujančio Valdymo pabaigoje (tačiau neišrinktieji nebus taip sunkiai išbandomi, kaip išrinktos klasės, kurios kaip tikimės, gaus dangiškąjį paveldą).

Svarbiausia iš tų malonių (pagal Ap. Pauliaus tvirtinimą 1 Kor. 13:13) yra Meilė; ir iš to, kokią vietą jis šiame skyriuje priskiria meilei, yra aišku, kad reikia ją laikyti svarbia, tuo didžiuliu šaltiniu, iš kurio išteka beveik visos kitos malonės. Tas, kuris tikisi išugdyti charakterį be meilės, stato iš blogų medžiagų. Taigi, dėl to širdyje pirmiausia turi būti meilė, o po to iš jos galėsime išugdyti beveik kiekvieną kitą malonę. Tačiau kitos, likusios Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės gali būti išugdytos nepriklausomai nuo Nesavanaudiškos Meilės, ir pagal Ap. Petro tvirtinimą (2 Petro 1:5-7) iš tikrųjų būna išugdytos dar prieš išugdant meilę. Meilė reikalauja lavinimo, ir įvairiose situacijose atsiskleidžia skirtingais būdais, o mes turime atsidurti tose situacijose, kad meilė galėtų teisingai pasirodyti savo skirtingose veiklose.

MALONIŲ KLASIFIKACIJA

Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės

Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės yra charakterio bruožai, kurie išugdomi tinkamai lavinant religinius mūsų protinio sugebėjimo organus: Dvasingumo, Optimizmo, Ryžtingumo, Pastovumo, Sąžiningumo, Palankaus Geranoriškumo ir Garbinimo. Veikdamos atskirai, ar susijungusios, šios dorybės išugdo mumyse Tikėjimą, Viltį, Savikontrolę, Kantrybę, Pamaldumą, Brolišką Meilę ir Nesavanaudišką Meilę. Biblinis pagrindas tokio supratimo apie septynias aukštesnes pirmaeiles malones yra randamas 2 Petro 1:5-7.

Pirmaeilis bruožas, arba charakterio malonė, yra rezultatas tiesioginio veikimo vieno ar dviejų jausminių organų. Keletas iš **Aukštesniųjų Pirmaeilių** Malonių (pvz. pamaldumas, broliška meilė, nesavanaudiška meilė) yra betarpiškais tiesioginio veikimo vaisiais kelių *aukštesnių* jausminių organų. Tokiu būdu, pamaldumas yra betarpiškas tiesioginis sąžiningumo ir garbinimo vaisius, broliška meilė – sąžiningumo ir palankumo, o tuo tarpu *nesavanaudiška meilė Dievui ir Kristui* yra iš vienos pusės tiesioginis rezultatas įvertinimo, dėkingumo ir pritarimo, simpatijos, o iš kitos – palankumo; *nesavanaudiška meilė žmogui* iš vienos pusės yra rezultatu įvertinimo ir pritarimo, simpatijos, o iš kitos – palankumo.

Vieninteliai jausminiai organai, kurie daro įtaką ugdant **Aukštesniąsias Pirmaeiles** Malones, tai – aukštesnieji jausminiai organai. Kai kurios iš **Aukštesnių Pirmaeilių** Malonių išugdomos tiesiogiai veikiant daugiau nei vienam aukštesniajam jausminiam organui; **Žemesnės Pirmaeilės** Malonės kiekvienu atveju išugdomos veikiant tik vienam žemesniam pirmaeiliam jausminiam organui. Taigi, matome, kad lavindami aukštesnius jausminius organus, išugdome Aukštesnes Pirmaeiles Malones, o lavindami žemesnius jausminius organus – Žemesnes Pirmaeiles Malones.

Žemesnės Pirmaeilės Malonės

Žmogus pradžioje buvo sutvertas pagal Dievo paveikslą, ir nors puolusi, žmonių giminė ir toliau turi visus pirminius jausminius organus, tačiau žymiai sugadintus, iškraipytus. Žmogus pagrinde turi dvi žemesnių jausminių organų rūšis, kuriomis pasinaudoja Žemesnės Pirmaeilės Malonės, tai: 1) savanaudiški ir 2) visuomeniniai jausminiai organai. Tiesioginis veikimas žemesnių jausminių organų, išugdo žemesnes pirmaeiles dorybes, malones ar charakterio bruožus. Kalbėdami apie šių dorybių ugdymą, žinoma, turime galvoje Dievo kūrinius, kurie yra moraliai laisvomis būtybėmis, tai yra – angelus ir žmones.

Kūrėjas įdėjo šiuos polinkius į tobulus natūralius Adomo ir Ievos protus (taip pat ir į Jėzaus). Tačiau dėl nuopuolio kiekvienas iš mūsų, kaip jų palikuonys, gimstame su netobulais gabumais toje srityje. Nepaisant to, tokios malonės, pasiremiant šiais prigimtiniais polinkiais, vadovaujant dominuojančioms malonėms ir Šventajai Dvasiai, gali būti išugdomos per tą visą žmogaus gyvenimo trukmę (pradėti iš Dvasios turėjo išugdyti tobulus charakterius iki pat jų kristalizavimo dar šiame gyvenime).

Savanaudiškos Žemesnės Pirmaeilės Malonės ne dėl to buvo pavadintos „savanaudiškomis“, lyg kad būtų jos nuodėmingos, bet todėl, kad yra susijusios su rūpinimusi pačiu savimi, palaikymu savo gyvybės, saugumo bei geros savijautos. Jos buvo žmoguje dar prieš nusidedant tobulose, nenuodėmingose sąlygose. Jos *tinkamai* gali būti pavadintos savanaudiškomis, tačiau neturime duoti joms pilnos laisvės mus valdyti, kadangi piktnaudžiaujant jomis, jos taptų iškreiptomis, taptų netinkamai savanaudiškomis. Taigi, kartais turime apriboti jų tendenciją ir polinkį mums vado-

vauti. Panašiai yra su *visuomeninėmis* Žemesnėmis Pirmaeilėmis malonėmis; jos nukreiptos į kitus asmenis, pvz., meilė sutuoktiniui, kitos lyties asmeniui, tėvams, broliams ir seserims, ir pan.

Antraeilės Malonės

Antraeilės Malonės yra išugdomos, kai mūsų Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės slopina žemesnių pirmaeilių jausminių organų pastangas daryti įtaką kontroliuojant mūsų elgesį. Tos Malonės taip pat skirstomos į dvi rūšis, panašiai kaip joms atitinkančios Žemesnės Pirmaeilės malonės, t. y., savanaudiškos ir visuomeninės. Ir taip: jeigu mūsų tikėjimas, viltis, savikontrolė, kantrybė, pamaldumas, broliška meilė ir nesavanaudiška meilė – Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės – slopina pastangas, pvz., *ramybės (poilsio)*, siekiančio mus užvaldyti, tada yra išugdomas *darbštumas* (**Antraeilė** Malonė); jeigu jos slopina *aprobacijos* pastangas užvaldyti mus, tada yra ugdomas *kuklumas* (**Antraeilė** Malonė).

Tokiu pačiu būdu *nuolankumas* siejasi su *savigarba (savęs įvertinimu)*, nes jeigu mūsų Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės slopina savigarbos pastangas užvaldyti mus, to rezultate turime *nuolankumą*, kuris neatsirado veikiant savigarbai, bet slopinant savigarbą (veikiant Aukštesnėms Pirmaeilėms Malonėms), kad neviešpatautų mums.

Taigi, Aukštesniosios ir Žemesnės Pirmaeilės Malonės savo prigimtimi yra *pozityvios* (tai yra, *tiesioginė* išraiška Aukštesnių ir Žemesnių jausminių organų veikimo); tuo tarpu Antraeilės Malonės yra *negatyvios* (Žemesnių Pirmaeilių Malonių atžvilgiu, vert. past.) (tai yra, *netiesioginė* išraiška Aukštesnių Pirmaeilių Malonių veikimo. Jos slopina Žemesnių jausminių organų pastangas mus užvaldyti).

Trečiaeilės (Sudėtinės) Malonės

Malonių suskirstymas į Pirmaeiles, Antraeiles ir Trečiaeiles nėra Biblinis padalijimas. Greičiau šio suskirstymo pagrindas – mūsų prigimtis, sandara ir mūsų proto veikla (intelektas, protiniai sugebėjimai). Remdamiesi tais apibrėžimais, neturime suprasti, kad Trečiaeilės malonės yra mažiau svarbios negu Antraeilės. Nors Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės yra pačios svarbiausios, klaidinga būtų tvirtinti, kad Antraeilės malonės yra labiau svarbios už Trečiaeiles. *Išskyrus tik Aukštesniąsias Pirmaeiles Malones, lentelių padalijimuose surašyta malonių eilės tvarka nereiškia, kad pirmesnės reikšmė yra svarbesnė už einančias po to.* Trečiaeilės malonės išsiugdomos, kaip taisyklė, paskiausia (nors yra išimčių).

Trečiaeilės Malonės (arba **Sudėtinės**) yra kaip pasekmė arba, a) susijungus Aukštesniosioms Pirmaeilėms Malonėms su Antraeilėmis, arba b) susijungus Aukštesniosioms Pirmaeilėms Malonėms su Žemesnėmis Pirmaeilėmis Malonėmis ir Antraeilėmis Malonėmis. Trečiaeilės Malonės vystymasis visada įtraukia kartu veikti vieną ar keletą Aukštesniųjų Pirmaeilių Malonių.

Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės nėra *žemesnių* pirmaeilių jausminių organų veikimo rezultatas. Taip pat Žemesnės Pirmaeilės Malonės nėra *aukštesnių* jausminių organų veikimo rezultatas ir pasekmė. Bet kuomet junginiai – malonės – vieno ar dviejų tokių organų, susijungia su viena ar keletu Antraeilių Malonių, atsiranda Trečiaeilė Malonė, taigi, *sudėtinė* malonė.

Pavyzdžiui: *romumas yra* **Trečiaeilė** malonė, o kai ji ugdoma *Dievo atžvilgiu*, tai tuomet tampa kombinacija tokių malonių: (1) Aukštesniosios malonės – tikėjimas, savikontrolė, kantrybė, pamaldumas ir nesavanaudiška meilė (iš vienos pusės), kartu su (2) Antraeilėmis malonėmis – nuolankumu, neskubotumu ir pakantumu (iš kitos pusės) kartu su švelniu širdies ir proto nuolankumu; kadangi praktikuojant romumą *Dievo atžvilgiu* jungiasi aštuonios aukščiau paminėtos malonės, iš kurių penkios aukštesniosios turi persvarą (kontroliuodamos) daugiau kaip tris antraeiles su švelniu širdies ir proto nuolankumu (kas būtent Biblijoje reiškia romumą). *Žmogaus atžvilgiu*, romumas yra kombinacija ir sujungimas savikontrolės, kantrybės, broliškos ir nesavanaudiškos meilės su aukščiau paminėtomis trimis Antraeilėmis malonėmis ir švelniu nuolankumu.

Meniniai – Artistiniai ir Intelektualiniai – Protiniai sugebėjimai

Jausmai (arba gabumai) meniniai – artistiniai ir intelektualiniai – protiniai taip pat buvo apsvarstyti br. Johnson raštuose. Jie yra prigimtiniame žmogaus prote, ir po pasišventimo Dievui yra priimami kaip pagalba ir vertingas turtas būsimam ugdymuisi. Brolis Johnson vis tik neskyrė šiems žemesniems gabumams tiek daug vietos, kaip kad aukštesnėms moralinėms ir religinėms malonėms; bet vis dėlto nurodė, kad visi jausmai turi būti valdomi Aukštesniųjų Pirmaeilių ir dominuojančių Malonių, būti joms pavaldūs.

Straipsnyje „Žmogiškų jausmų reguliavimas jų natūraliame panaudojime“ (PT 50, 119-125 psl., anglų kalboje) br. Johnson pateikė keletą tikrų pavyzdžių: „Ne vienas Dievo tarnas dėl įtampos pašalinimo turėjo pasinaudoti linksmumu (humoru), taip paaiškindamas savo elgesį: Jeigu išvis nepasinaudočiau geru humoru, negalėčiau vykdyti savo darbo; reikia turėti kokią tai išeitį; slėgimas mano naštų toks didelis, kad jei neturėčiau kokio nors būdo, padedančio sau palengvinti, būčiau nugalėtas (sugniuždytas); negalėčiau išsaugoti tinkamo nusistatymo vykdant savo darbą“. Tokiu būdu, kai įtampą darosi labai sunku pakelti, to sušvelninimui galime panaudoti gerą humorą ar kokius kitus meninius – artistinius gabumus.

Mūsų pomėgiai gamtai ir menui gali prisidėti padidinant natūralų grožio pajautimą mūsų šeimose. Humoro jausmas ir taikingas nusiteikimas daugelyje atvejų prisideda prie meilės ir ramybės šeimoje. Maloni muzika, vokalinė ar instrumentinė, gali būti tais būdais, kurie padaro gyvenimą namie geresniu daugeliu atžvilgių. Pomėgiai mūsų gamtai ir menui gali taip pat pasitarnauti darbdaviams įgalinant mus atlikti savo darbą su geresniu sugebėjimu (meistriškumu), atnešančiu jiems didesnės naudos; o jei esame darbdaviais, kurie panaudoja įvairius gamtos ir meno elementus norint padėti savo darbuotojams, tai parodome jiems ir daugiau teisingumo, nei tada, jei taip nesielgtume. Kiek daug darbdavių maloniu, mandagiu elgesiu su savo darbuotojais (tarnautojais) sukelia juose gerus jausmus, o tai labai padeda ir pačiam darbdaviui, pvz., tarnautojai, dėka savo mandagaus elgesio su klientais gali būti daug labiau naudingesni darbdaviams. Kartais gero humoro jausmo dėka darbdavys gali sulaikyti darbininkų nepasitenkinimą, o tinkamai panaudotas nuovokus darbininko sąmojis gali dažnai pasitarnauti darbdavio interesams. Žmogiškas žinojimas, ypatingai profesinis, gali atnešti puikius rezultatus tiek darbininkui, tiek darbdaviui.

Tokiu būdu, kiekvienas iš mūsų meninių – artistinių jausmų patirties dėka, labiausiai pritaikydamas tam tikram atvejui, gali sumažinti stresų keliamos įtampos jėgą. Iš savo patirties kiekvienas išmoks, kas geriausiai pasitarnaus jo poreikiams. Toks pabėgimas prie meninių – artistinių jausmų kartais išgelbės mus nuo nuodėmės, kai pagunda gali viršyti mūsų jėgas. „Ir neduokite vietos velniui“ (Efez. 4:27). Mūsų tikslu turėtų būti šių meninių – artistinių ir intelektualinių – protinių jausmų panaudojimas tarnyboje Aukščiausiajam Dievui!

MALONIŲ BRĖŽINIAI IR LENTELĖS

Paeiliui, kituose puslapiuose, mes pateikiame įvairius brėžinius, kurie buvo išplėtojimas br. Johnsono daugelio nuorodų, duotų malonių tema (jų priešingumus ir nukrypimus). Tikime, kad tai padės mūsų skaitytojams geriau suprasti šią temą. Informacija, panaudota brėžiniams, yra gauta iš nemažiau kaip 200 nuorodų, užuominų, apimančių šimtus lapų, išspausdintų per daugelį metų. Negalvojame čia pateikti bibliografijos. Ir kiek tai buvo įmanoma, stengiamės panaudoti brolio Johnsono apibrėžimus ir terminus. Visur, kur tik ką nors pridėjome prie brėžinių, kruopščiai stengėmės laikytis jo minties.

Kalbėdami apie charakterio bruožus ir Aukštesniąsias Pirmaeiles Malones, pasiliekame prie to eiliškumo, kuris duotas 2 Pet. 1:5-7. Neabejotinai pagelbės paaiškinimas, kodėl žodis „dorybė“ (eil. 5) yra pakeistas žodžiu „viltis“. Tai yra todėl, kad drąsos šerdis yra viltis. Pergalės viltis yra kario pagrindinis drąsos elementas. Tokiu būdu 2 Pet. 1:5 sutinka su Ap. Pauliaus pareiškimu, kad Viltis yra viena iš trijų pagrindinių malonių (1 Kor. 13:13). Šiose eilutėse Ap. Petras šias keturias savybes dalina į septynias malones ir įsigyjamą protinę vertę – žinias, pažinimą. Žodžiais „tikėjimas, dorybė ir pažinimas“ (5 eil.) jis apibūdina Išminties elementus, tai yra, jos sudedamąsias dalis; žodžiais „susivaldymas [savikontrolė] ir ištvermė“ (6 eil.) parodo, kaip vieno iš charakterio bruožų, Jėgos (ne asmens fizinės jėgos) elementus ir sudėtines dalis. Žodžiais „pamaldumas“ [dievobaimingumas] ir „broliška meilė“ [artimo meilė, broliškas gerumas] parodomi Teisingumo elementai ir sudėtinės dalys, o žodžiu „meilė“ parodomas geraširdiškumas – Nesavanaudiška Meilė.

Taigi, septynios iš šių dorybių – tikėjimas, viltis, savikontrolė, ištvermė, pamaldumas, broliška meilė ir nesavanaudiška meilė yra malonėmis, o viena iš jų – pažinimas – yra įsigijimas protinių žinių. Tikrai yra tiesa, kad išmintis susidaro, kai susijungia tikėjimas, viltis ir žinios; kadangi pasitikėjimas mūsų žiniomis ir viltis, kad panaudojus tas žinias, galėsime atlikti gėrį, yra būtent tai, kuo yra išmintis – pasitikintis, pilnas vilties pritaikymas tiesos, planuojant pasiekti gerų rezultatų. Taip pat tiesa, kad savikontrolė ir ištvermė [tvirtumas, pastovumas] yra jėgos sudedamosios dalys, kaip vieno iš charakterio bruožų, tai yra, valios jėgos, kuri skiriasi nuo fizinės jėgos ir galios; kadangi valios jėga tai ryžtingumas, tvirtumas [savikontrolė] ir pastovumas [kantrybė] gerame poelgyje. Teisingumas, iš vienos pusės, susideda iš aukščiausios meilės Dievui [pamaldumo], o iš kitos pusės, iš meilės savo artimui kaip sau pačiam [broliškos meilės]. Tokiu būdu, šioje ištraukoje Ap. Petras analizuoja keturis Dievo charakterio bruožus su jų sudedamaisiais elementais, kurie turi būti išugdyti mumyse kaip mūsų aukštesniosios pirmaeilės malonės.

Br. Johnson šiek tiek keitė kitų malonių išdėstymo tvarką, tokiu būdu jų eiliškumas nėra pateiktas kaip absoliučiai tikslus, be išimčių ir pagal jų svarbumą. Vieni skaitytojai gali galvoti, kad yra dar kokia kita malonė čia nepaminėta ir kuri turi būti pateikta. Kiti galėtų pastebėti skirtingus duotos malonės (arba ne-

malonės) pavadinimus. Pavadinimai ir apibrėžimai, panaudoti brėžiniuose nėra vieninteliai, kokie gali būti pateikti, tačiau yra pripažinti geriausi šiame laike. Ir kiek tai buvo įmanoma tiksliau ir artimiau laikėmės br. Johnsono komentarų. Daugeliui malonių jis davė trumpesnius ar ilgesnius apibrėžimus; išrinkome tuos, kurie buvo dažniausiai naudojami, arba sujungėme du ar daugiau apibrėžimų. Kai kuriais atvejais įtraukėme savo asmeninius komentarus, ar prieš tai buvusių leidėjų, arba įsigilinome į br. Johnsono aprašymus ir pateikėme apibrėžimus ten, kur jų jis nebuvo parašęs (pažymėjome juos skliaustuose, kad nesuklaidinti mūsų skaitytojų).

MALONIŲ IR DORYBIŲ SKAIČIUS

Kartais brolis Johnson pateikdavo nevienodą skaičių atskirų malonės rūšių. Pasiremsime paskutine informacija, kokią yra pateikęs ir kuria naudojosi.

7 Aukštesniosios Pirmaeilės malonės,
10 Savanaudiškų Žemesnių Pirmaeilių malonių ir **10** atitinkamų Antraeilių malonių,
7 Visuomeninės Žemesnės Pirmaeilės malonės ir **7** atitinkamos Antraeilės malonės,
14 Trečiaeilių malonių,
7 Meniniai – Artistiniai sugebėjimai – savybės ir
14 Intelektualinių sugebėjimų – savybių.

Kartais brolis Johnson tą pačią malonę priskirdavo vienai grupei, o kartais kitai. Pavyzdžiui, tome E1 „Dievas“ 274-281 psl. „nešališkumą“ traktuoja kaip *antraeilę* malonę. Vėliau „nešališkumą“ priskyrė *trečiaeilei* malonei (tome E15; 102, 544, 620 psl.), todėl mes „Nešališkumą“ priskiriame trečiaeilei malonei.

Tome E1, 232-244 psl. (ir kitose vietose) br. Johnson Atleidimą apibūdina kaip atskirą antraeilę malonę, tačiau PT’48 [Dabartinė tiesa, anglų k.] 66 psl. jis prie Atleidimo prideda ir Susilaikymą. Tačiau brolis Johnson neduoda žodžiui Atleidimas atitinkamos žemesnės pirmaeilės malonės, bet kartais parodo ją ir jungia su Susilaikymu, Susivaldymu, pateikdamas tai kaip rezultatą Agresyvumo suvaldymo. Jeigu priimtume, kad Atleidimas yra viena iš antraeilių malonių, jų skaičius būtų vienuolika, o ne dešimt, kaip brolis Johnson kelis kartus yra paminėjęs. Arba Atleidimas galėtų būti apibūdinamas kaip bendra širdies ir proto dorybė, ką iliustruoja Viešpaties malda (Mat. 6:12). (Mes nurodome Atleidimą kaip paskutinę antraeilę malonę, pažymėdami ją žvaigždute).

Brolis Johnson dažnai jungė kartu (dėl jų panašumo) Šeimyniškumą ir Patriotizmą. Darome taip ir mūsų brėžiniuose, kad išlaikytume septynių Visuomeninių Žemesnių Pirmaeilių Malonių skaičių. Antraeilės malonės, kurios sujungtos su Visuomeninėmis Žemesnėmis Pirmaeilėmis malonėmis, neturi pavadinimo nei Biblijoje, nei anglų kalboje (su išimtimi Skaistybės, kuri yra seksualinio aistringumo, norinčio mus užvaldyti, slopinimo rezultatas). Nors ir neturi pavadinimų, Antraeilės Malonės atsiranda slopinimo rezultate, kai kuri nors Visuomeninė Žemesnė Pirmaeilė malonė stengiasi užvaldyti mus, o mes numariname jų pastangas kontroliuoti mus. Taigi, kai meilė vyrui, žmonai, tėvams, broliams, seserims, draugams, kaimynams, kai šeimyniškumas ar patriotizmas stengiasi mus užvaldyti, o mes tas pastangas apribojame, tai ugdome jai gimininga, tačiau šiek tiek priešpriešinę, sugretintą (tačiau ne priešingą) malonę, tai yra, *antraeilę* malonę. Nors neturime kiekvienai iš jų pavadinimo, apsvarstymas tokio slopinimo fakto, kad jos negalėtų užvaldyti mūsų, leidžia pripažinti, kad Antraeilės Malonės iš tikrųjų yra. Kadangi trūksta joms vienažodžių pavadinimų, pateikiame dabar tokį apibūdinimą – „Pasilikimas mirusiais jų pastangoms mus užvaldyti“. Aprašymuose panaudojame brolio Johnson apibūdinimus, panaudojant priešdėlį „sub“ (sub – [lot.], reiškiantis buvimą šalia ko nors, arba po kuo nors, pavaldumą kam nors, vert. past). Kitas terminas, panaudotas brolio Johnson buvo „šališkumo stoka“ (prisirišimo, atsidavimo, palaikymo stoka, vert. past.) įvairiems asmenims, kurių atžvilgiu panaudojamos Visuomeninės Žemesnės Pirmaeilės malonės.

Br. Johnson dažniausiai nepateikdavo apibrėžimo Meniniams – Artistiniams ir Intelektualiniams jausmams, tačiau kalbėjo apie kai kuriuos iš jų ir keletą kartų yra pateikęs visą jų skaičių. Todėl, peržiūrėję jo biblioteką, įtraukėme jo duotus apibrėžimus į šiuos brėžinius.

Kadangi Brolis Johnson dažnai pabrėždavo *kontrastus* ir analizuodavo dorybių priešingumus (pateikdamas tai, kokiomis jos neturėtų būti), tai tam, kad galėtume palengvinti pozityvios reikšmės supratimą, pridėjome stulpelius, parodydami trūkumus ir nemalones, tai yra, dorybių iškraipymus, iškrypimus (išimtis būtų: septyni meniniai – artistiniai ir keturiolika intelektualinių – protinių sugebėjimų).

Dėl didesnio aiškumo pradedame nuo brėžinio, pateikiančio tik malonių pavadinimus, o po to eina jų praplėtimas į penkias, viena po to kitos lenteles.

Mes esame dėkingi keletui brolių už pastangas surenkant šią medžiagą (pirmą kartą per 70 metų), kadangi buvo daug laiko praleista tyrinėjant ir praplečiant, paruošiant spausdinimui ir projektavimui, maketavimui ir koregavimui, tikrinimui ir peržiūrėjimui, ir pagaliau platinimui. Tikime, kad šio žurnalo numerio išleidimas atneš Dievui garbę ir Laodikėjos Pasiuntiniui pagarbą, paskatins tolimesniam studijavimui bei krikščioniškų malonių ugdymui.

1 lentelė – Charakterio Bruožų ir Malonių sąrašas

4 CHARAKTERIO BRUOŽAI	**7 AUKŠTESNIOSIOS PIRMAEILĖS MALONĖS**
IŠMINTIS	{ **TIKĖJIMAS, VILTIS**
JĖGA	{ **SAVIKONTROLĖ, KANTRYBĖ**
TEISINGUMAS	{ **PAMALDUMAS, BROLIŠKA MEILĖ**
MEILĖ	{ **NESAVANAUDIŠKA MEILĖ**

10 SAVANAUDIŠKŲ ŽEMESNIŲ PIRMAEILIŲ malonių	**10 atitinkančių ANTRAEILIŲ malonių**
Savigarba	Nuolankumas
Aprobacija	Kuklumas
Ramybės mėgimas	Darbštumas
Gyvybės mylėjimas, savisauga	Pasiaukojimas
Atsargumas	Drąsumas (narsumas)
Uždarumas	Atvirumas
Įžvalgumas	Dosnumas
Apetitas	Saikingumas
Karingumas	Neskubotumas, ilgas iškentėjimas
Agresyvumas	Susilaikymas, Pakantumas
	*Atleidimas

7 VISUOMENINĖS ŽEMESNĖS PIRMAEILĖS malonės	**7 atitinkančios ANTRAEILĖS malonės**
Meilė priešingai lyčiai	Skaistybė
Santuokinis gyvenimas arba	Subsantuokinis gyvenimas arba
Vedybinis gyvenimas.	Subvedybinis gyvenimas
Tėviška, motiniška meilė	Subtėviška meilė, submotiniška meilė
Sūnaus, dukters meilė	Subsūniškumas, subdukteriškumas
Broliškumas	Subbroliškumas
Draugiškumas	Subdraugiškumas
Šeimyniškumas ir	Subšeimyniškumas ir
Patriotizmas	Subpatriotizmas

14 TREČIAEILIŲ (sudėtinių) malonių

Romumas	Džiaugsmas
Uolumas	Švelnumas
Santūrumas	Gerumas
Paklusnumas	Ištikimybė
Pagarba	Nuoširdumas
Pasitenkinimas	Gailestingumas
Rezignacija, susitaikymas	Nešališkumas

2 lentelė – Charakterio Bruožai ir Aukštesniosios Pirmaeilės Malonės

CHARAKTERIO BRUOŽAI	**AUKŠTESNIOSIOS PIRMAEILĖS MALONĖS**	**GEBĖJIMAI** teisingai lavinami išugdo malones	**MALONĖS TRŪKUMAI** (Nesirūpinimas malonės lavinimu ir tobulinimu)	**PERDĖTOS SAVYBĖS** (Geri bruožai iškreipti, nukrypę iki kraštutinumo)
IŠMINTIS – Ištikimas ir su viltimi pasinaudojimas teisingomis žiniomis, planuojant praktinius dalykus santaikoje su jėga, teisingumu ir meile	**TIKĖJIMAS** – protinis įvertinimas ir pasitikėjimas visa širdimi Dievu ir Kristumi, Jų asmenybėmis, charakteriu, Jų žodžiu ir darbais.	**Dvasingumas**	Netikėjimas, nepasitikėjimas, abejojimas	Lengvatikystė, prietaringumas
	VILTIS – troškimas ir laukimas ateinančio gėrio	**Optimizmas, Viltingumas**	Drąsos, noro praradimas, neviltis, nusiminimas, beviltiškumas	(Perdėtos, nerealios viltys)
JĖGA – charakterio stiprumas, valios jėga ... vykdanti įsakymus išminties, teisingumo ir meilės	**SAVIKONTROLĖ** – charakterio stiprumas, kurio dėka panaudodami ryžtingumą valdome save geriems poelgiams	**Ryžtingumas**	Neryžtingumas, pasidavimas įtakoms, permainingumas, nepastovumas	Perdėtas griežtumas, perdėtas pastovumas, užsispyrimas
	KANTRYBĖ – charakterio jėga, kurios dėka ištvermingai ir linksmai pakeldami prieštaravimus einame į priekį ir sustipriname savikontrolę geriems poelgiams	**Pastovumas**	Tas pats, kas išvardinta aukščiau, ir papildomai – svyravimas, trūkumas atkaklumo, ištvermės	Nebiblinis, neprotingas ištvermingumas
TEISINGUMAS – tai gera valia, kurią iš pareigos esame skolingi parodyti kitiems; tai meilė iš pareigos	**PAMALDUMAS** – tai pilna dėkingumo gera valia, paremta teisingumu, tai, kas iš pareigos priklauso Dievui ir Kristui už gėrį, kurį Jie mums padarė.	**Sąžiningumas ir didi pagarba**	Bedieviškumas	(Vien tik formalus pamaldumas, šventeiviškumas)
	BROLIŠKA MEILĖ – tai gera valia, kurią iš pareigos esame skolingi parodyti artimui	**Sąžiningumas ir palankumas**	Broliškų jausmų trūkumas, nepalankumas, atšiaurumas, pikta valia artimo atžvilgiu	Priverstinis, liguistas sąžiningumas
MEILĖ – tai charakterio dorybė, nesavanaudiška, neturinti savų interesų gera valia	**NESAVANAUDIŠKA MEILĖ** – tai gera valia ne vien iš pareigos, bet ir žavėjimasis gerais principais ... parodo kupiną užuojautos vienybę ir ... įvertinimą, supratimą, užuojautą arba apgailestavimą ir pasiaukojantį tarnavimą	**Įvertinimas, užuojauta ir geranoriškumas**	Savanaudiškumas	Svyruojanti meilė, neprotingas jausmingumas

3 lentelė – Savanaudiški Jausmai

SAVANAUDIŠKOS ŽEMESNĖS PIRMAEILĖS MALONĖS (Atsiranda iš tinkamų savanaudiškų jausmų)	**Gebėjimų trūkumai ugdant malones** (elgesio pavyzdžiai)
Savigarba – tai pagarba, su kuria žiūrime patys į save, minčių ir jausmų vertės priskyrimas sau pačiam; savęs įvertinimas	Trūkumas pasitikėjimo savimi, pasitenkinimo savimi, trūkumas pagarbos sau, (laikymas savęs nevertingu, savęs menkinimas, neįvertinimas savo sugebėjimų)
Aprobacija – noras kitų asmenų pritarimo, įvertinimo, supratimo ... ir geros nuomonės	Savo įtakos kitiems nepaisymas, abejingumas pagyrimams ar kritikai, nekreipimas dėmesio į prastą savo reputaciją
Ramybės pamėgimas – poilsio pamilimas; širdies ir proto poilsis	Įprotis sielvartauti, rūpintis, nerimauti, skubėti, nekantrauti
Gyvybės mylėjimas, savisauga – gyvenimo pamilimas	(Nesirūpinimas savisauga, savižudybė arba galvojimas apie savižudybę)
Atsargumas – atsargumas atsiradus pavojui (ar galimybei pavojaus); savęs saugojimas nuo pavojų, pamilimas saugumo	Skubotumas, neapdairumas, lengvabūdiškumas, nerūpestingumas, neatsargumas, budrumo stoka, veikimas neapgalvotai (impulsyvumas)
Uždarumas – nuslėpimas to, kas būtų žalinga, jei būtų atidengta ir atskleidimas tik to, kas padėtų sėkmingai realizuoti tikslus	Palaidas liežuvis, plepumas, apkalbėjimas, netaktiškumas, stačiokiškumas, „širdies nešimas ant delno“ (pasakojimas apie viską kas yra žinoma, arba ką ketiname daryti)
Įžvalgumas – tai savybė ir veikla, kurios pagalba renkame ir saugome lėšas, priemones dabartiniams ir būsimiems mūsų pačių, nuo mūsų priklausomų ir neturtingų asmenų poreikiams	Švaistymas, išlaidumas (nerūpestingumas su pinigų ištekliais, ekstravagancija, nepasiruošimas ir neapsirūpinimas būtinais dalykais)
Apetitas – meilė valgymui ir gėrimui	(Trūkumas noro valgyti, asketizmas, trūkumas domėjimosi tinkama, pakankama mityba)
Karingumas – kovinga savybė, kurios dėka krikščionis gina save (ar kitus, arba principus ir dalykus) pasipriešindamas realiems, tikriems ir įsivaizduojamiems puolimams, atakoms; savęs gynimas	Bailumas, „ramybė bet kokia kaina“, niekuo nesirūpinimas, konfliktų vengimas, neatsižvelgiant į gerų elgesio taisyklių gerbimą
Agresyvumas – energingas tikslų ir planų realizavimas iki sėkmingos pabaigos, nepaisant pasitaikančių papildomų kliūčių; naikinimas visko, kas yra kenksminga mums, mūsų tikslams ir planams	Bėgimas iš darbo lauko, iš kovos lauko ir nuo laimėjimų; (neveiksmingumas, blogas tvarkymas, nesugebėjimas pakelti sunkumų)
*	*

3 lentelė – (Savanaudiški jausmai, tęsinys)

Perdėtos ypatybės Geros ypatybės nukrypusios į kraštutinumus (elgesio pavyzdžiai)	**ANTRAEILĖS MALONĖS** Ugdomos slopinant atitinkamus savanaudiškus jausmus
Išdidumas (egotizmas, savęs išaukštinimas, pagyrūniškumas, savęs teisinimas)	**Nuolankumas** – blaivus, tinkamas savęs įvertinimas
Tuštybė, įžūlumas, begėdiškumas, savęs demonstravimas, pasipūtimas, susierzinimas dėl kritikos	**Kuklumas** – neturintis pretenzijų, kuklus bruožas, kuris leidžia galvoti ir jaustis kukliai, nekrintančiai į akis, atviraširdiškai ir tyliai, santūriai (ne savęs demonstravimas, paprastumas)
Tinginystė, abejingumas, fatalizmas, nepakankamos, betikslės pastangos (tingumas, vangumas, ištižimas)	**Darbštumas** – (aktyvumas, veiklumas) širdies ir proto dorybė, skatinanti žmogų aktyviai ir naudingai veiklai
Saugojimas gyvybės bet kokia kaina (liguista, nesveika mirties baimė)	**Pasiaukojimas** – nuolatinis savęs pašventimas ... ir kasdienis atidavimas Dievui visko, kas yra žemiška (gyvenimo aukojimas tarnystėje)
Nerimas, bailumas, pavojų padidinimas, delsimas, atidėliojimas, baikštumas, išgąstis, baimė, neryžtingumas	**Drąsumas** – (narsumas) blaivi, bebaimė, drąsi ir pamirštanti save proto, širdies ir valios laikysena pavojaus akivaizdoje
Veidmainystė, melas, apgaulė, dviprasmiška kalba (neteisingas nušvietimas, iškraipymas, apgaulingas, suktas tvirtinimas)	**Nuoširdumas** – (atvirumas) tinkamas ir atviraširdiškas išreiškimas minčių ir motyvų apie tai ... kas turi būti pasakyta esamų, susidariusių aplinkybių metu
Godumas, gobšumas, šykštumas, grobimas, apgaudinėjimas kitų (sukčiavimas)	**Dosnumas** – kilniaširdiškumas trokštant matyti kitus pasisekime, gerovėje ir gausiai, dosniai dalinant kitiems gėrybes, o ypač neturtingiems, vargšams
Apsirijimas, girtuokliavimas (polinkis į nesubalansuotą dietą)	**Saikingumas** – tinkamas maisto ir gėrimo naudojimas jėgoms palaikyti, kad galėtume, duodančiu Dievui garbę būdu, atlikti mūsų pareigas
Nesutarimas, vaidai, barningumas, priekabumas ieškant trūkumų, grubus charakterio būdas, piktumas, (kova, nesantaika, perdėtas karingumas, noras ginčytis)	**Neskubotumas (ilgas iškentėjimas)** – tyli, rami, taikinga, be nuoskaudos ir susitvardanti širdies, proto ir valios būsena, esant aplinkybėms, natūraliai vedančioms prie susierzinimo
Pyktis, įsiūtis, žiaurumas, pikta valia, apmaudas, nesutaikomumas, kerštingumas, negailestingumas	**Susilaikymas** – proto, širdies ir valios dorybė, kurios dėka, neturėdami keršto jausmų, nustojame laikyti savyje nuoskaudą, apmaudą dėl blogo elgesio su mumis
*	***Atleidimas** – širdies ir proto dorybė, kurios dėka atsisakome nepasitenkinimo, pasipiktinimo, nuoskaudos jausmų, ar bausmės paskyrimo už patirtą blogį, o vietoj to, parodome pasitenkinimą ir draugiškus jausmus įžeidėjo, skriaudėjo atžvilgiu ir atsisakome bet kokios bausmės, kuri priklausytų už mums padarytą blogį

Pastabos dėl 3 ir 4 lentelės

Lentelių 2 ir 3 stulpeliuose mes pateikiame trūkumus ir perdėtus bruožus, tai, kas susieta su Žemesnėmis Pirmaeilėmis Malonėmis. Br. Johnson šių malonių apibrėžimui keliose vietose taip pat naudojo terminus „neužbaigtos“ ir „perdėtos“. Tą patį galime pasakyti ir apie Antraeiles Malones (pavyzdžiui, Nuolankumas gali būti perdėtas ir tapti perdėtu nuolankumu. Piktnaudžiaujamas bei perdėtas Darbštumas gali nuvesti mus prie to, jog užsiiminėsime betiksliais dalykais. Neskubotumas gali būti perdėtas ir gali leisti, kad tęstųsi visokių rūšių blogis). Taigi, turime vengti neužbaigimo arba perdėjimo kokių nors prigimtinių polinkių, bet kiekvienu atveju turime išlaikyti pusiausvyrą su Aukštesniosiomis Pirmaeilėmis Malonėmis.

4 lentelė – Visuomeniniai Jausmai

VISUOMENINĖS ŽEMESNĖS PIRMAEILĖS MALONĖS (kylančios iš tinkamų visuomeninių jausmų)	**Malonių trūkumai** Nepaisymas arba abejingumas dėl jos ugdymo (poelgių pavyzdžiai)	**Perdėtos savybės** Geros savybės nukrypusios iki kraštutinumo (poelgių pavyzdžiai)	**VISUOMENINĖS ANTRAEILĖS MALONĖS** Prisirišimo, atsidavimo, palaikymo, šališkumo stoka įvairių asmenų atžvilgiu (išugdomos slopinant natūralias, prigimtines savybes priklausomai nuo situacijos)
Meilė priešingai lyčiai	(Jausmų trūkumas, išankstinis nusistatymas prieš, pagarbos trūkumas ir elgimasis negarbingai priešingos lyties atžvilgiu)	Neskaistumas (pritarimas, palankumas šiems dalykams)	**Skaistybė**
Santuokinis gyvenimas (vedybinis gyvenimas) – meilė savo sutuoktiniui	(Nepasitenkinimas mintimi apie bendrą, pastovų, ilgai trunkantį abipusį emocinį ryšį su vienu asmeniu, nesirūpinimas arba santuokos įžadų sulaužymas)	(Favoritizmas ir perdėtas rūpestis sutuoktiniu, pavydus įtarinėjimas dėl kitų turimų sutuoktinio ryšių, bendravimo su kitais)	**Subsantuokinis gyvenimas**
Tėviška, motiniška meilė – meilė vaikams ... ir gyvūnams, žvėreliams	(Trūkumas globos ir išlaikymo, neigiamas nusiteikimas ir šiurkštumas vaikų ir gyvūnų, žvėrelių atžvilgiu)	(Favorizavimas, išlepinimas, per didelis susižavėjimas, nuolaidumas)	**Subtėviška meilė, Submotiniška meilė**
Sūniška, dukteriška meilė – meilė tėvams	(Nepagarba, nesirūpinimas ir šiurkštumas tėvų atžvilgiu)	(Perdėtas pirmumo teikimas, šališkumas)	**Subsūniškumas, subdukteriškumas**
Broliškumas – (meilė broliams, seserims ir giminėms)	(Nepagarba, nesirūpinimas ir šiurkštumas brolių, seserų ir giminių atžvilgiu)	(Perdėtas pirmumo teikimas, šališkumas)	**Subbroliškumas**
Draugiškumas (prieraišumas) – meilė draugams ir draugystė su jais	(Nepagarba, nepaisymas ar vengimas kitų žmonių; polinkis atsiskyrėliškam gyvenimui)	(Perdėtas pirmumo teikimas, šališkumas)	**Subdraugiškumas**
Šeimyniškumas ir Patriotizmas – meilė savo namams ir šaliai	(Nesirūpinimas ar vengimas pastovios vietos gyvenimui; įpareigojimas kitų priimti svečius; nepagarba, negerbimas namų, bendruomenės, gimtojo krašto, tėvynės)	(Perdėtas tėvynės ilgesys, pernelyg didelis dėmesys namams; perdėta sąvoka, jog tik „Mano šalis gera ar bloga“)	**Subšeimyniškumas ir Subpatriotizmas**

5 lentelė – Trečiaeilės Malonės ir kt.

TREČIAEILĖS (SUDĖTINĖS) MALONĖS	MALONĖS TRŪKUMAI dėl neišugdymo gero charakterio bruožo	PERDĖTOS SAVYBĖS Piktnaudžiavimas gera savybe, arba jos iškreipimas
Romumas – švelnus širdies ir proto nuolankumas	Staigumas, užsispyrimas, aiškus nepaklusnumas, nesupratingumas	Visiškas proto, širdies ir valios priklausomumas nusižengiant tiesai, teisingumui ir šventumui; lengvatikystė, vergiškumas
Uolumas – karštas atsidavimas asmenims, principams, taisyklėms, daiktams ir įvairiems dalykams, pasireiškiantis entuziastingu aktyvumu jų labui	Apatija, abejingumas tiesai ir teisingumui, bevaisės pastangos; įvairūs, skirtingi motyvai, entuziazmo trūkumas	Uolumas be žinių, persekiojimas, perdėtas atkaklumas, netaktiškumas
Santūrumas – dorybė, vengianti minčių, jausmų, žodžių ir veiksmų kraštutinumo, kuri padaro charakterio ir išraiškos būdą malonų, džiaugsmingą.	Ekstremizmas, vienašališkumas, perdėjimas, fanatizmas	Neįsipareigojimas, išsisukinėjimas, „sėdėjimas ant dviejų kėdžių“, dviveidiškas elgesys
Paklusnumas – nuoširdus ir su noru priėmimas kito valios ir jos vykdymas	Nepaklusnumas, darymas priešingų dalykų, savivalė, nuodėmiavimas	Netinkamas, neprotingas paklusnumas arba vien tik išorinis paklusnumas
Pagarba – pakilūs, dievobaimingi, šventi jausmai ir pagarbi laikysena Dievo ir Kristaus atžvilgiu	Dievo žeminimas ir niekinimas, piktžodžiavimas, nepagarba, trūkumas pagarbos jausmų Dievui.	Didelė baimė Dievo atžvilgiu, apgaulinga pagarba, formalizmas; (šventeiviškumas)
Pasitenkinimas – rodymas pasitenkinimo kasdieninių ir ateinančių aplinkybių metu	Nepasitenkinimas, murmėjimas, priekaištavimas, skundimasis	Blogio toleravimas ir nieko nedarymas prieš blogį, blogio nesudrausminimas
Rezignacija, susitaikymas – nuolankus, su didele kantrybe, susivaldantis ir tikrai savanoriškas pasidavimas ir priėmimas nepalankių ir negalimų išvengti išbandymų	Maištingumas, nuodėmiavimas, kad galėtume išvengti nepalankių aplinkybių	Per anksti pametimas vilties ir nebedarymas jokių pastangų; (per daug lengvas teisių atsisakymas)
Džiaugsmas – širdies ir proto dorybė, išreiškianti dvasios džiūgavimą (linksmumą, laimę)	Melancholija, prislėgta nuotaika, liūdesys, netinkamas liūdesys	Išorinis džiaugsmas; džiaugimasis pasaulietiškais ir tvirkinančiais nedorais dalykais; netinkamas, nepadorus linksmumas
Švelnumas – maloni, mandagi, švelni, meili ir jautri charakterio dorybė pasireiškianti elgesyje, balse, žodžiuose ir darbuose	Šiurkštumas, nemandagumas, triukšmingumas, audringumas	Neįtikinamas perspėjimas dėl pelnytai gresiančios bausmės; leidimas įvykti blogiui
Gerumas (didžiadvasiškumas) – proto ir širdies atvirumas ... asmenims ir reikalams; ... didžiadvasiškas, geranoriškas būdas	Smulkmeniškumas, didžiadvasiškumo trūkumas, įtarumas; (įžeidinėjimas, užgauliojimas, kenkimas, šmeižimas)	Dosnumas nevertiems asmenims; perdėtas atlaidumas
Ištikimybė – charakterio dorybė, kurios dėka, nekreipiant dėmesio į visokius sunkumus, ištvermingai laikomės ištikimybės, esame lojalūs	Nelojalumas, neištikimybė arba tik dalinė ištikimybė; (kompromisai)	Vien tik išorinė ištikimybė; lojalumas ne tiems, kurie to verti
Nuoširdumas – sąžiningas, nuoširdus ketinimas atlikti teisingą, pilną meilės, veiksmingą darbą ... pagal situacijos supratimą	Nenuoširdumas, nesąžiningumas	Nesveikas, liguistas sąžiningumas, neteisingai informuotas, suklaidintas nuoširdumas; užsimiršimas, negalvojimas apie kitų galimą nesąžiningumą
Gailestingumas – užuojauta, gailestis, padėjimas silpniems ir nelaimingiems	Žiaurumas, jausmų trūkumas, negailestingumas; jausmai ir užuojauta be veiklos	Bejėgiškumas, silpnumas stebint kančių vaizdus ir scenas; perdėtas gailestingumas, nepaisant teisingumo
Nešališkumas – gera būdo savybė, kurios dėka mes mąstome, jaučiame, kalbame ir veikiame kitų atžvilgiu, atsižvelgdami į jų charakterio nuopelnus	Šališkumas, favoritizmas, išankstinis nusistatymas	Vienodas, toks pat traktavimas darančių ir pikta, ir gera

6 lentelė

MENINIAI – ARTISTINIAI sugebėjimai (7)
Sugebėjimas ir polinkis į:

Pamėgdžiojimą ..... (Kopijavimą; sekimą pavyzdžiu – būdinga aktoriams ir oratoriams)
Idealumą ..... (Meilę grožiui ir tobulumą; dailumą; dekoratyvumą)
Kilnumą ...(Meilę tam, kas didinga, platu, erdvu, be ribų – būdinga architektams, poetams, dailininkams)
Konstravimą ..... (Sumanumą, išradingumą mechanikoje; sugebėjimą įrankių naudojime; sugebėjimą kurti ir gaminti)
Muziką ir melodiją ..... (Išmokimą, atsiminimą, komponavimą, atlikimą)
Malonų elgesį ir sugebėjimą įtikinti ..... (Malonios atmosferos sukūrimą; sugebėjimą patikti kitiems ir laimėti kitų palankumą)
Linksmumą ..... (Humorą, sąmojį, žaismingumą, juokingumą, smagumą)

INTELEKTUALINIAI – PROTINIAI sugebėjimai (14)
Stebėjimas, mąstymas, atsiminimas ir vaizduotė:

Koncentracija ..... (Protinis susikaupimas ir dėmesio nukreipimas į vieną dalyką, daiktą, tikslą, supratimą, ar kokį nors bendrą centrą)
Individualumas ..... (Stebėjimas ir tyrinėjimas, smalsumas, noras sužinoti)
Pavidalo suteikimas ..... (Formos, meninai vaizdai, paveikslai, veido bruožai – skulptūra, piešimas, modeliavimas)
Svoris ..... (Pusiausvyra, sunkio jėga, traukos jėga – akrobatika, čiuožimas, atletika)
Dydis ..... (Matmenys, sąryšis, proporcija – geometrija, architektūra, įvairūs amatai)
Spalvos ..... (Šešėliai, atspalviai, šviesa / tamsa – menininkai, dailininkai, fotografai, dekoratoriai)
Orientacija ..(Sugebėjimas orientuotis erdvėje ir geografijoje – pomėgis ir meilė kelionėms, keliavimui)
Skaičiavimas ..... (Ypač aritmetikoje ir matematikoje)
Tvarka ..... (Metodiškumas, sisteminimas, darnus sutvarkymas, išdėstymas, tvarkingumas)
Tikrovė ..... (Faktai, epizodai, istorija, aplinkybės – istorijos pojūtis, suvokimas)
Laikas ..... (Laiko suvokimas, žinojimas, pažinimas – punktualumas)
Kalba ..... (Žodžiai, gestai, žvilgsniai – menas, sugebėjimas bendrauti)
Palyginimas ..... (Panašumai ir skirtumai, atitikimai, klasifikavimas)
Priežastingumas .. (Suvokimas priklausomybės tarp priežasties ir pasekmės, rezultato; tikslo pasiekimas įvairių priemonių pagalba; išradingumas)

PT’90,66-79; TP’91,82-96.

2018 METŲ DEVIZO EILUTĖ

1 Tim. 4:16

„Žiūrėk savęs ir mokymo, ištvermingai daryk tuos dalykus, nes, tai darydamas, išgelbėsi ir save, ir savo klausytojus"

Giesmė kiekvienai dienai – 4 giesmė iš *Kasdieninės Dangiškos Manos*. 2018 metų giesmė – Nr. 44 „Kovai apginkluok mane".

Kiekvienu laiku, bet ypatingai tada, kai baigiasi vieni metai ir prasideda kiti, mes turėtume įvertinti Dievo palankią malonę. Tegul tad mūsų širdys pakyla link Jo girdamos ir dėkodamos už Jo jautrų gailestingumą ir gausias palaimas. Žvelgdami atgal, jeigu esame nuoširdūs sau, galime visi pripažinti, kad esame kalti dėl daugelio nuodėmių – tiek padarytų, tiek ir dėl tų, kurios padarytos iš apsileidimo, t. y., kai padarėme daug dalykų, kurių neturėtume daryti, bei neatlikome dalykų, kuriuos turėjome atlikti. Jeigu niekada nepriartėsime prie Dievo nurodytu Jo būdu, arba jei atėjome prie Jo, bet mažesniu ar didesniu laipsniu pasukome blogu keliu, tai *dabar* yra geras laikas atversti naują lapą. Siūlome aukščiau pateiktą eilutę kaip mūsų devizą 2018 metams ir meldžiamės, kad ši eilutė atneštų mums visiems daug palaimos, kai pritaikysime ją savo protuose ir širdyse, o taip pat mūsų gyvenime.

Kaip kalba mūsų eilutės žodžiai, pradedame atkreipdami dėmesį į pačius save, paruošdami savo širdis ir protus per atgailą už visas mūsų padarytas nuodėmes. Nuodėmė yra pažeidimas, sulaužymas Dievo įstatymo (1 Jono 3:4), nepriklausomai nuo to, ar yra įvykdytas didesniame ar mažesniame dalyke, ir net smulkiausias Dievo įstatymo pažeidimas daro mus kaltais sulaužymu jo kaip visumos (Jok. 2:10). Tikra atgaila reiškia daug daugiau, nei vien tik klaidingo žinojimo pakeitimą į tinkamą, kas liečia nuodėmę ir teisingumą.

Smulkmeniška atgailos dėl nuodėmės analizė atskleidžia, kaip nurodo Šventas Raštas, kad atgaila turi septynias dalis: 1) protinis įsitikinimas dėl nuodėmės (Jono 8:9; Lk. 18:13; Ps. 51:5); 2) nuoširdus gailestis dėl nuodėmės (Lk. 10:13; 2 Kor. 7:9-11); 3) neapykanta nuodėmei (Pak. Įst. 7:26; Ps. 101:3; 119:128, 163; Rom. 7:15; 12:9); 4) atsisakymas nuodėmės (Pat. 28:13; Jer. 4:1; Efez. 4:31); 5) kaltės išpažinimas (2 Sam. 24:10; Ezdro 9:5-7; 10:1; Neh. 9:1, 2; Ps. 32:5; 51:4; Mt. 3:6; 1 Jn. 1:8, 9); 6) atlyginimas (žalos) už nuodėmę (Kun. 5:15, 16; 6:4, 5; Skaičių 5:6, 7; Ezech. 33:15; Lk. 19:8); 7) priešinimasis nuodėmei (Rom. 7:15, 19, 23; Ef. 6:11-13; Jok. 4:7; 1 Petro 5:8, 9). Papildomai prie tų septynių atskirų atgailos dalių, liečiančių nuodėmę, turi ji taip pat dar tris dalis, liečiančias teisingumą. Teisinga atgaila apima taip pat: 1) meilę teisingumui (Ps. 51:1-17; 119:113, 163; Rom. 7:22; 12:9); 2) teisingumo praktikavimą (Apd. 26:20; Rom. 6:19-22; 1 Petro 2:24) ir 3) kovą dėl teisingumo (2 Kor. 7:10, 11; 10:3-5; Hebr. 12:4).

Jeigu praktikuojame teisingą atgailą, apimančią jos dalis sąryšyje su nuodėme, kaip ir su teisingumu, tai darome gerą pažangą paruošdami savo širdis Viešpačiui. Tačiau atgaila nėra pabaiga to pasiruošimo. Greičiau tai yra tiktai pati pradžia. Didžiausias dalykas, ką atgaila gali padaryti – tai mus apvalyti tam tikra dalimi nuo nuodėmės jėgos. Ji negali mūsų apvalyti nuo kaltės arba pasmerkimo už nuodėmę. Joks nusidėjėlis, nežiūrint į tai, kaip labai beatgailaujantis, negali turėti Dievo malonės amžinam gyvenimui, kol jis papildomai nežengs tolimesnių žingsnių.

„Užmokestis už nuodėmę yra mirtis" – ir mirtis – amžinas sunaikinimas, būtų dalia kiekvieno iš mūsų, netgi to atgailaujančio, jeigu ne Dievo didelis gailestingumas mums per Kristų – „[...] o Dievo dovana yra – amžinasis gyvenimas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį" (Rom. 6:23). Dievo nutarimas nėra išgelbėti žmones *jų nuodėmėse*, bet išgelbėti *iš* jų nuodėmių (Mt. 1:21) – ir tuo tikslu Jis iš Savo didelės meilės siuntė Savo viengimį Sūnų, Jėzų, į šį pasaulį, kad kentėtų ir mirtų „[...] teisus už neteisiuosius, kad mus galėtų nuvesti pas Dievą" (1 Petro 3:18). „Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo turime būti išgelbėti" (Apd. 4:12). Jėzus yra Tuo, kurį „Dievas paskyrė permaldavimo auka, patenkinti teisingumo reikalavimams, veikiančia per tikėjimą Jo krauju. Jis parodė

savo teisingumą per atleidimą, kad, būdamas kantrus, nenubaudė už nuodėmes, padarytas ankščiau“ (Rom. 3:25); „Jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes, ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio“ (1 Jono 2:2).

Tiktai padarius atgailos, išteisinimo ir pasišventimo žingsnius, galėsime tapti tikrais krikščionimis (smulkiau, nurodome žiūrėti į straipsnį „Kas yra tikrasis krikščionis?“ – anglų k. *Biblijos vėliava* Nr. 353, lenkų k. Nr. 58 ir 59). Ir jeigu tapome tikrais krikščionimis, o vėliau nukrypome nuo kelio – jeigu mažiau ar daugiau apsileidome, užmiršdami savo sandorą su Dievu, daugiau ar mažiau tapome neištikimi pasišventime atiduodami savo valią, o priimdami Dievo valią – tai būtinai reikia, kad atgailautume už savo nuodėmes, prašydami atleidimo Kristaus aukos nuopelnų dėka, siekdami atnaujinti savo pasišventimą. Kadangi dėl mūsų puolusio kūno silpnumo kasdien padarome nuodėmių, ne tik tokių, kurias įvykdome, bet ir tokias, kurias padarome dėl apsileidimo, todėl kasdien turime melstis „[...] Atleisk mums mūsų nuodėmes“ (Lk. 11:4). Kasdieną turime atnaujinti savo sandoros ryšį su mūsų Dangiškuoju Tėvu ir kasdien turime stengtis ją vykdyti. Tiktai tada galima išlikti tikrais krikščionimis.

BIBLIJOS STUDIJAVIMAS YRA BŪTINAS

Kai tampame tikrais krikščionimis ir kasdien stengiamės išpildyti mūsų pasišventimą bei ugdyti panašumą į Kristų, turime stengtis vis labiau pažinti Dievo valią mūsų atžvilgiu. O kaip galime vykdyti Dievo valią, jei nesužinosime, kokia ji? Ir kaip galime sužinoti, kokia ta Dievo valia yra, jeigu atidžiai nestudijuosime Biblijos, Dieviško Žodžio, kuriame Jis apreiškia Savo valią Savo žmonėms? „Nes tokia Dievo valia – jūsų šventėjimas [...]“ (1 Tes. 4:3). Jėzus meldėsi Dievui už Savo Bažnyčią – „Pašventink juos tiesa; Tavo Žodis yra tiesa“ (Jono 17:17). Turime būti pašvęsti (atskirti Dievui) ir apvalyti „ [...] vandens apiplovimu per Žodį“ (Efez. 5:26), o toks pašventimas Dvasia bei tikėjimas tiesa veda prie paklusnumo (2 Tes. 2:13; 1 Pet. 1:2).

Mūsų Viešpats išaiškina, kad „Dievas yra Dvasia, ir Jį garbinantys turi garbinti dvasioje ir tiesoje“ (Jono 4:24). Dievas čia parodo skirtumą tarp garbinimo dvasioje ir garbinimo tiesoje. Galime turėti Dievo Žodžio tiesą ir daug žinoti apie Dievą, bet jeigu neateiname pas Jį dvasioje, tinkamoje širdies būsenoje, mūsų garbinimas negali būti priimtas, nepriklausomai nuo to, kiek daug galime žinoti. Iš kitos pusės, žmogus gali būti pagonimi, tačiau gali turėti daug garbinimo dvasios ir aukoti dideles aukas platesnėje reikšmėje, tačiau jo tarnyba negalės būti priimta Dievo ir tuo nebus pagerbtas Jo šventasis vardas, jei nebus tai daroma taikoje su tiesa. Daugelis turi „[...] uolumą Dievui, bet ne pagrįstą tikru žinojimu“ (Rom. 10:2). Taigi, kaip svarbu yra studijuoti Dievišką Žodį, kad galėtume turėti ir Tiesą, ir Tiesos dvasią – kad galėtume garbinti Dievą, galėtume Jam tarnauti ir dvasioje, ir Tiesoje!

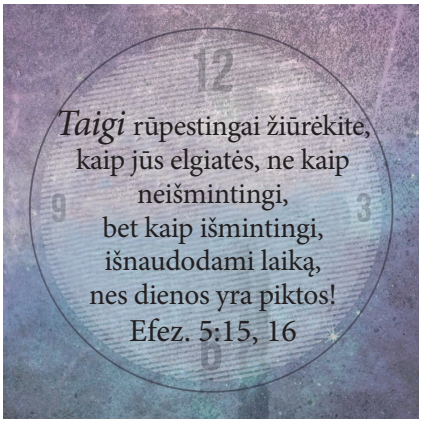

Todėl, paruošdami mūsų širdis VIEŠPAČIUI prisiminkime taip pat Apaštalo priminimą: „Uoliai stenkis pasirodyti Dievui tinkamu darbininku, neturinčiu ko gėdytis, tiksliai perteikiančiu tiesos žodį“ (2 Tim. 2:15). O jeigu priimame ir veikiame santaikoje su Dievo pakvietimu: „Mano sūnau, duok man savo širdį ir stebėk mano kelius“ (Pat. 23:26), tai tyrinėsime Jo Žodį, norėdami mokytis Jo kelių. Jeigu tinkamai paruošiame mūsų širdis VIEŠPAČIUI , Jis pažada: „[...] Aš gyvensiu juose ir vaikščiosiu tarp jų; būsiu jų Dievas, ir jie bus manoji tauta“ (2 Kor. 6:16). Viešpats Jėzus aiškiai pasakė apie tai: „[...] Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime“ (Jono 14:23). Norėdami „laikytis“ Jo Žodžio, turime jį žinoti – todėl labai svarbu asmeniškai ir grupiniu būdu studijuoti Bibliją.

Kas nors galėtų paklausti: kaip aš turiu „žiūrėti savęs ir mokymo“? Mūsų atsakymas būtų toks: Puotaudami su Viešpačiu. Apr. 3:20 mūsų Viešpats Jėzus sako: „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su manimi.“ Turime paklausti: Ar aš atidariau Viešpačiui savo proto ir širdies duris, kad Jis galėtų įeiti? Kažkada vienas dailininkas nutapė mūsų Viešpatį, stovintį prie durų. Vienas žmogus pastebėjo kažką, kas jam atrodė kaip apsirikimas ir nepastebėjimas – nebuvo durų rankenos iš išorinės durų pusės. Tačiau dailininkas paaiškino, kad praleido tai tyčia ir apgalvodamas – kad tai buvo durys, kurios turėjo būti atidaromos tik iš vidaus.

Mūsų Viešpats neatidaro durų ir neįeina į mūsų protą ir širdį. Jis trokšta, kad būtent mes atidarytume duris. „Kas nors“, kiekvienas, kuris išgirs „bel-

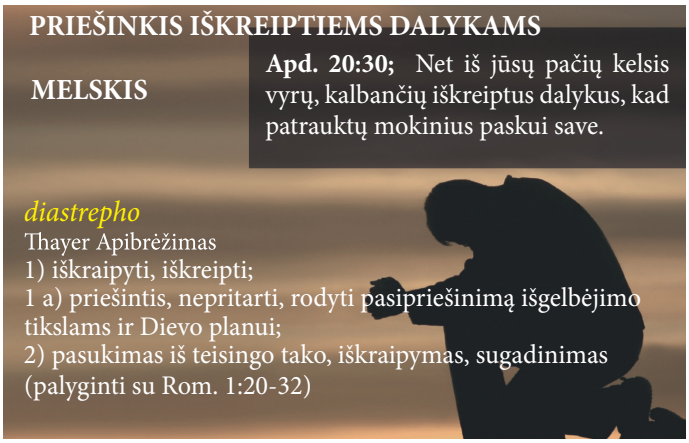

dimą“ ir „balsą“, jeigu tik nori, gali *praktikuoti tikėjimą* ir atverti duris (savo širdies). Iš mūsų pusės tai reikalauja aktyvumo. Tai reiškia ne tik atmetimą savivalės, bet taip pat atmetimą klaidų ir žmogiškų tradicijų. Tai reiškia taip pat ne vien Viešpaties valios priėmimą, kad mumis vadovautų visuose reikaluose, bet taip pat priėmimą Tiesos žinios ir jos Dvasios į mūsų širdis ir protus. Tai reiškia mūsų pašventinimą Tiesa ir paėmimą nelaisvėn kiekvieną „mintį, kad paklustų Kristui“ (2 Kor. 10:5).

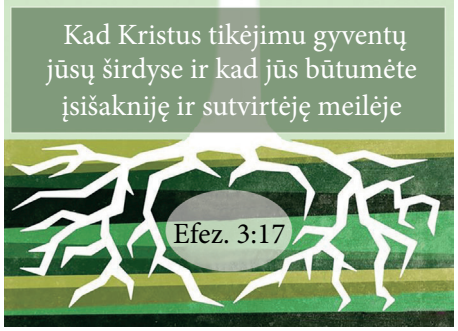

Jėzus pasakė: „Jei kas norės vykdyti Jo valią, pažins, ar tas mokslas yra iš Dievo [...]. „[...] Jei jūs vis laikotės mano mokslo, tikrai esate mano mokiniai ir pažinsite tiesą, o tiesa jus išlaisvins“. „Tad jei Sūnus jus išlaisvins, jūs tikrai būsite laisvi“ (Jono 7:17; 8:31, 32, 36). O Ps. 25:9 skaitome: „Romiųjų mintis kreipia į tiesą, savo kelių moko nuolankiuosius“. Ar tinkamai įvertinu Dievo ir Jėzaus atėjimą į mano protą ir širdį bei puotavimą su manimi Tiesoje skirtoje šiam laikui? Ar pripažįstu, kad atmestose vardinės sistemos bažnyčiose yra badas, „[...] ne duonos badas ir ne vandens troškulys, bet Viešpaties žodžio“ (Amoso 8:11; 2 Tim. 3:1-7, 13; 4:3, 4)?

[...].

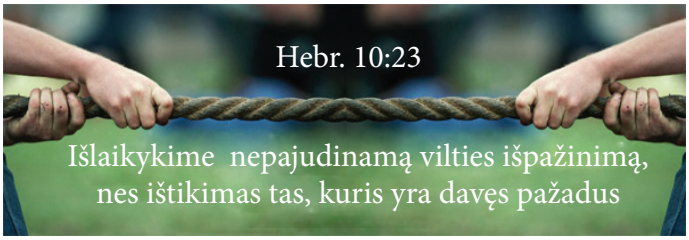

Dievo Žodis yra pilnas brangių pažadų, instrukcijų. Per tikėjimą turime nusitverti, įsisavinti tuos pažadus, kurie priklauso mums Jėzuje Kristuje. Niekada neturime abejoti mūsų dangiškuoju Tėvu, nes „ištikimas yra tas, kuris pažadėjo“. „VIEŠPATIES paslaptis su tais, kurie Jo bijo [nuolankūs], jiems Jis apreikš savo sandorą“ (Ps. 25:14). Įsitikinkime, kad mes garbiname Jį labiausiai ir neturime jokių kitų dievų prieš Jį. Mūsų pilnas religinis atsidavimas turi būti Jam ir Kristui, Jo viengimiui Sūnui, mūsų Viešpačiui ir Galvai. Jeigu norime būti tikrais krikščionimis, turime išsižadėti savęs, paimti savo kryžių ir sekti Jį (Mt. 16:24). „[...] Kristus kentėjo už mus, palikdamas mums pavyzdį, kad eitume Jo pėdomis“ (1 Petro 2:21).

Jeigu tamsią valandą užpuls mus abejonės ar baimės, turime vien tik paimti mūsų „Žiburį“ (Dievo Žodį) ir dar kartą vėl ištirti faktus, ir mūsų tikėjimo pagrindą; ir jeigu mūsų širdys dar ir toliau lojalios Viešpačiui, tada tikėjimas, džiaugsmas ir ramybė greitai pas mus sugrįš. Tačiau, jeigu pasirodys, kad mūsų tikėjimas Dievo Žodžiu silpnėja, arba mūsų pasišventimo ir visiško atsidavimo dvasia Jam pamažu gesta, tai sužinome tikrą šio reikalo būseną – ir iš karto galime padaryti būtinas pataisas ir pataisymus, ir iš naujo atstatyti „pilną tikėjimo tikrumą“ (Hebr. 10:22; A. J.)

Tačiau reikia pastebėti, kad kiekvienas, kuris nori turėti tą *pilną tikėjimo užtikrinimą*, turi pripažinti „jog Dievas tiesakalbis“ (Jono 3:33) ir kad mūsų Viešpats nesikeičia, bet yra „[...] tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius“ (Hebr. 13:8; Č. K.). Būkime aktyvūs ir stropūs studijavime, praktikavime ir tarnyboje dėl tikro tikėjimo (Judo 3). „Kad neaptingtumėte, bet būtumėte sekėjai tų, kurie tikėjimu ir kantrybe paveldi pažadus“ (Hebr. 6:12; K. B.). „Išlaikykime nepajudinamą vilties išpažinimą, NES IŠTIKIMAS TAS, KURIS PAŽADĖJO“ (Hebr. 10:23).

Šiame laikotarpyje pasiryžkime visi, kad padedant Viešpaties malonei, būtume daugiau ištikimi studijavime, praktikavime ir Jo Žodžio platinime. Būkime rūpestingais, kad niekas kitas – įskaitant ir tokius dalykus kaip namai, nuosavybė, šeima, titulai, draugai, ambicijos, šalis, vadai, priešinga lytis ir t. t. – neabsorbuotų mūsų laiko ir dėmesio daugiau, nei tinkamą jo dalį. Būkime atsargūs, kad jokie kiti stabai ir dievukai vogčia neįsėlintų į mūsų širdis, kad nepadalintų mūsų jausmų tarp jų ir Viešpaties. „Vaikeliai, saugokitės stabų!” (1 Jono 5:21). Kiek tiktai galime, protingai apsvarstę, siekime nukirpti minutes ir valandas nuo mūsų žemiškų reikalų, ir pašvęsti jas Dievo Žodžio studijavimui, pasinaudodami Dievo parūpintomis pagalbinėmis priemonėmis, ir skelbdami Dievo Žodžio Tiesą, tai darydami gyvu žodžiu ar spausdintais lapais. „Ir ką tik darytumėte, darykite iš širdies, kaip Viešpačiui, o ne žmonėms, žinodami, kad iš Viešpaties gausite palikimą kaip atlyginimą – nes jūs tarnaujate Viešpačiui Kristui“ (Kol. 3:23, 24). „Todėl ar valgote, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo šlovei“ (1 Kor. 10:31).

Svarbiausias dalykas yra tai, jog Dievas trokšta, kad Jo žmonės būtų labai atidūs, ieškotų Jo vadovavimo atsargiai ir su malda, ir kad nebūtų vedami impulsyvumo, nesiremtų kitų nuomone, požiūriu, nes kai kurie iš jų gali iš viso nebūti Dievo žmonėmis. Net jeigu buvo padaryta klaida, Dievas svarsto, ar Jo vadovavimo buvo nuoširdžiai ieškoma, ar ne. Tėvas, kuris žino, kad jo vaikas stengėsi ir siekė jam patikti, nors ir padarė klaidingą žingsnį, be abejo tai apsvarstys ir įvertins vaiką. Taip pat tai yra tiesa, jei kalbėsime apie mūsų Dangiškąjį Tėvą.

BS; SzB’2018,2-7;

2019 METŲ DEVIZO EILUTĖ – KRYŽIAUS NEŠIMAS

Lk. 14:27, (A. V.)

„ Ir kas neneša savo kryžiaus, Mane sekdamas, negali būti Mano mokinys.”

Giesmė kiekvienai dienai – 5 giesmė iš *Kasdieninės Dangiškos Manos*. 2018 metų giesmė – Nr. 279 „Paimk savo kryžių“.

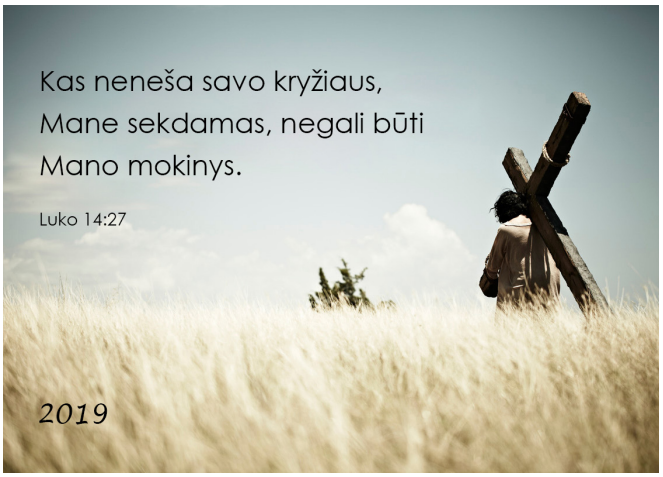

Viešpats Jėzus labai aiškiai paaiškina, ką reiškia kryžiaus nešimas: kad, jei kuris nors nori būti Jo mokiniu, turi pakęsti sunkumus, apkalbas, ištverti persekiojimus, ir daugelyje atvejų sutikti priešininkų tarp savo namiškių. Kryžiaus nešimas reiškia išbandymų, sunkumų, nusivylimų ištvėrimą, žmogiškos valios kryžiavimą ir pirmenybės atidavimą aplinkybėms ir sąlygoms, leistoms Dangiškojo Tėvo. Mūsų Viešpaties valia buvo visiškai paklusni Dievui taip, kad vykdymas Tėvo valios buvo Jam džiaugsmas; ir su tokiu mūsų nusistatymu turime pradėti pasišventimą, o po pasišventimo ateina išbandymai ir patikrinimai, testai.

Kada pašvenčiame mūsų gyvenimą Dievui, atsižadėdami savivalės ir priimdami Jo valią, kad mus valdytų visuose dalykuose, nepriklausomai nuo to, kas atsitiks, Dievas yra patenkintas mumis ir noriai pridengia mus Kristaus teisingumo rūbu ir priima mus atsižvelgiant į Kristaus išpirkimo nuopelną, priskirtą mūsų naudai. Jis priima mus kaip Savo mylimus sūnus (Jono 1:12; Rom. 8:15; 1 Jono 3:1) ar iš tikrųjų, kaip buvo Mažojo Būrelio ir Didžiosios Minios atžvilgiu, ar bandomai, kaip yra Jaunųjų Vertųjų ir Pasišventusių Epifanijos Stovyklautojų atveju.

[...].

APAŠTALO PAULIAUS PAVYZDYS

Kokį puikų turime pavyzdį žiūrėdami į Apaštalą Paulių! Jis buvo ruošiamas dėl aukštos visuomeninės ir politinės vietos, tiek atsižvelgiant į kilmę, kaip ir į jo išsimokslinimą. Apaštalas galėjo pasiekti didelės valdžios ir įtakos, tiek tarp Žydų, kaip ir tarp Romiečių, kadangi buvo Romos pilietis, gimęs kaip laisvas žmogus (Flp. 3:5, 6; Apd. 21:39; 22:3-5, 25-29). Jis su mielu noru paliko tuos įgytus dalykus dėl žymiai didesnių pasiekimų Kristuje. „Netekimas visų dalykų“, kuriuos jis patyrė dėl Kristaus reikalo, yra suprantama kaip apimantis pritarimą ir palankumą jo tėvo ir motinos, kurie tikriausiai atėmė jam paveldėjimo teisę, kadangi priėmė Jėzų kaip Mesiją (R 2969, 1 stulp., viršuje). „Ir nedraugais taps žmogui jo paties namiškiai“. Atrodo, kad Paulius turėjo pasirinkti tarp (1) išsaugojimo malonės savo įtakingų ir matomai turtingų tėvų, ar (2) lojalumo Dievui ir Kristui. Ačiū Dievui, pasirinko tą antrą!

Jėzus „[...] mirė už visus, kad tie, kurie gyvena, jau nebe sau patiems gyventų, bet Tam, kuris už juos mirė ir buvo prikeltas“ (2 Kor. 5:15 palyg. su 1 Petro 4:2). Mes, kurie priėmėme Jėzų kaip savo Galvą, turime patarimą: „[...] apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir nesirūpinkite kūnu jo geiduliams patenkinti“ (Rom. 13:14, AJ). Ką tad turime sakyti tiems, kurie priėmė Jėzų kaip savo Galvą ir pažadėjo priimti Jo valią vietoj savo valios, tačiau praktikuoja savivalę, priešingą Jo valiai, ir patenkina savo geidulius, kūno troškimus? Ar tie, kurie myli tėvą, sūnų ar dukterį, brolį ar seserį labiau nei Viešpatį, yra ištikimi Jam? Jie gali išpažinti Jėzaus vardą, bet ar jie verti Jo? Ar jie turi tikėtis apdovanojimo iš Viešpaties, ar iš savo kūniškos šeimos asmenų?

Pateikime keletą iliustracijų: sakykime, pavyzdžiui, kad kas nors žino, kad vienas iš jo kūniškos šeimos – jo tėvas, sūnus ar kūniškas brolis ir t. t. – priešinasi ypatingam *Įžadui Viešpačiui* (R 5794), arba žengiančiai į priekį Tiesai, kurią Viešpats duoda savo žmonėms, arba priešinasi tam, kurį Viešpats nurodė kaip vadą Savo žmonėms (palyg. su Sk. 16:3-11), bet ir toliau balsuoja už tą asmenį, kad patarnautų kaip vyresnysis susirinkime, nežiūrint jo opozicijos Viešpačiui ir Tiesai, norėdamas išsaugoti ramybę šeimoje, arba nenorėdamas sužeisti jausmų to asmens, ar užbėgdamas galimam įsižeidimui ar persekiojimui iš to asmens pusės. Ar Viešpats gali nusišypsoti su palankumu tokiam elgesiui, kuris tikrovėje yra sėjimas kūnui? Mt. 10:37: „Kas myli tėvą ar motiną [...] sūnų

ar dukterį labiau negu mane – nevertas manęs“. Asmuo, kuris savo balsavimu neišreiškia to, kokiais dalykais, principais sąžiningai tiki, kad yra tai Kristaus mintis, bet, vietoj to, balsuoja sutinkamai su kūno troškimais (žiūr. į komentarą *„Kasdieninės Dangiškos Manos“* rugpjūčio mėn. 27 dienai), nėra ištikimas Viešpačiui tame. Jis daro nuodėmę prieš savo Galvą ir turi atgailauti ir prašyti atleidimo.

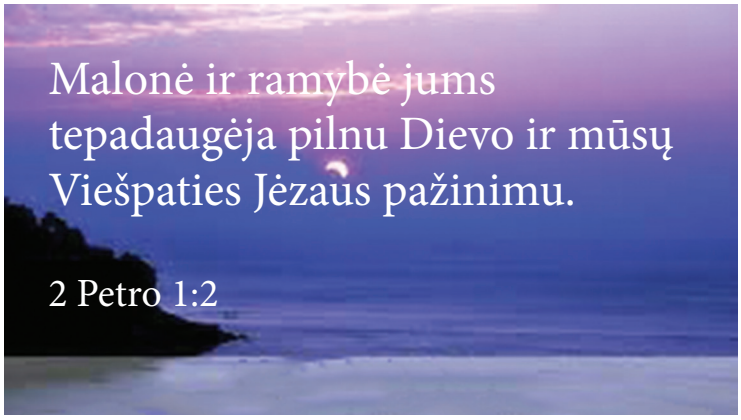

Šeimyniniai ryšiai yra brangūs ir tinkami, bet niekada neturime duoti jiems pirmosios vietos. Mūsų moto turi būti: „Dievas Pirmas“ visuose dalykuose; ir mes visuose dalykuose visada turime būti skatinami veikti pagal įsitikinimus, o ne pagal favorizavimą, asmeninę pirmenybę ar kūniškus norus, kurie gali prieštarauti mūsų pilnam atsidavimui Dievui ir Jo Tiesos ir teisingumo principams.

MYLĖJIMAS DIEVO IR KRISTAUS – LABIAUSIAI

Tie, kurie bus pripažinti vertais dalyvavimo su Viešpačiu Jo karalystėje ir gausaus įėjimo į ją, turi būti pilnai ir visiškai pasišventę Jam ir Jo reikalui. Jie turi būti simboliškai nukirsti, mirę savivalei ir atskirti nuo kitų galvų, išskyrus Kristaus. Galutinai visa žmonija, kuri pasieks amžiną gyvenimą, turės pasišvęsti, ateiti prie Kristaus, kaip jų Galvos, ir parodyti Jam visišką paklusnumą (Efez. 1:10; Ps. 110:3; Iz. 45:23; Flp. 2:10, 11; Apd. 3:23). Bet nuodėmės ir mirties viešpatavimo laike Dievas renka Prieš-Tūkstantmečio pasišventusius Abraomo palikuonis (Jo Senuosius Vertuosius, Mažąjį Būrelį, Didžiąją Minią, Jaunuosius Vertuosius ir Pasišventusius Epifanijos Stovyklautojus) dėl specialaus pagerbimo, privilegijų ir palaimų, įskaitant ir tas ypatingas tarnybos galimybes ateinančioje Karalystėje laiminant visas žemės tautas. Tie išrinktieji turės būti ypatingai išugdyti ir išbandyti, kad būtų pripažinti vertais tokio išaukštinimo (Hebr. 11:38; 2 Tes. 1:5, 11). Šie išrinktieji yra tais, kurie yra priimtini Viešpaties akyse, kurie vaikščioja arti Viešpaties ir nenutolsta nuo Jo dėl kokio nors klastingumo iš Priešininko pusės. Jie seka Viešpatį siauru disciplinos ir išbandymų keliu (Apr. 3:4).

[...].

Dabartiniu metu matoma klasė (Pasišventę Epifanijos Stovyklautojai), su kuria Dievas veikia nuo 1954 metų, iš tikro turi Šventosios Dvasios, kadangi *visuomet pasišventusiųjų privilegija yra pastebėjimas Tiesos šiam laikui* (PT’84,23; TP’84,71). *Šventasis Raštas moko, kad Tiesa skirtam laikui visada yra VISIEMS pasišventusiems* (E-15, 652 psl). Su tvirtu įsitikinimu tikime, kad visi simboliniai kviečiai ir miežiai – Mažasis Būrelis ir Didžioji Minia – šiuo metu jau surinkti į aruodą. Taip pat ir simboliniai rugiai ar spelta kviečiai – Senieji Vertieji (E12, 493 psl.) – jau buvo surinkti dar prieš prasidedant Evangelijos Amžiui (Lk. 16:16). Tačiau kitos rūšys grūdų ar sėklų, kurios augo Šventoje Žemėje ir buvo naudojamos duonos kepimui, tokios kaip pupos, lęšio sėklos ir soros grūdai (Ezech. 4:9), gali būti panaudotos, kad parodyti Jaunuosius Vertuosius, Pasišventusius Epifanijos Stovyklautojus ir likusią dalį quasi-išrinktųjų. Tos klasės ir toliau yra renkamos kaip Prieš-Tūkstantmečio Abraomo palikuonys. Pupos – Jaunieji Vertieji, lęšio sėklos – Pasišventę Epifanijos Stovyklautojai, soros grūdai – likusieji Quasi-išrinktieji (PT’79,68 p.; TP’79,96 p.; PT’61,41 p.).

[...].

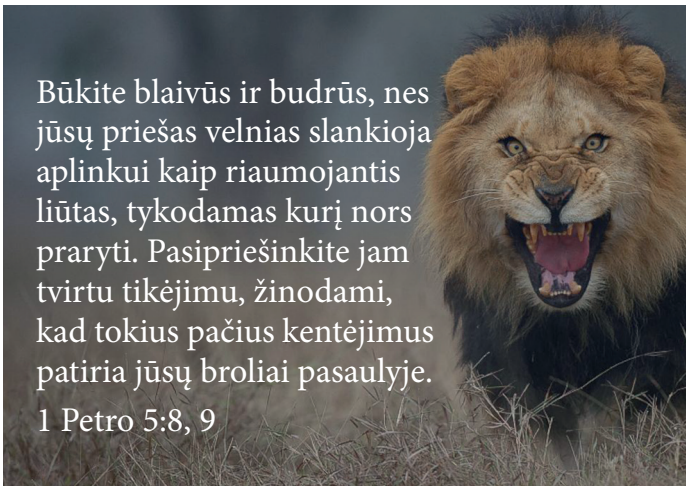

IŠTVERMINGA KOVA

Mūsų pasišventusiame gyvenime nauja širdis, protas ir valia turi pastoviai kovoti su kūniškais troškimais. Nuo pat pradžios turime atsiminti, kad mes esame „[...] *nusivilkę* senąjį žmogų su jo darbais ir *apsivilkę* nauju, kuris atnaujinamas pažinimu pagal atvaizdą To, kuris jį sukūrė“ (Kol. 3:9, 10). Tačiau per visą mūsų laikiną žemišką gyvenimą ir iki pat mums pažadėto paveldėjimo turime kovoti „gerą tikėjimo kovą“ (1 Tim. 6:12), turime „tramdyti savo kūną ir daryti jį klusnų“ (1 Kor. 9:27), turime pastoviai, diena po dienos, nusivilkti „atsižvelgiant į pirmiau buvusią elgseną, senąjį žmogų, kuris genda savo apgaulingais geiduliais, ir būti atnau-

jintais savo visu nusistatymo būdu bei aprengtais nauju žmogumi, kuris sukurtas panašiu į Dievą su tikru teisumu ir šventumu“ (Efez. 4:22-24; AJ). Tai yra pastovus konfliktas tarp dvasios ir kūno (Gal. 5:16, 17). Iš tikrųjų, turime „rūpestingai žiūrėti“, kad „[...] susilaikytume nuo kūniškų geidulių, kurie kovoja prieš sielą“ (Efez. 5:15; 1 Petro 2:11). „Kaip paklusnūs vaikai nesitaikstykite prie geidulių, jus anksčiau valdžiusių, kai buvote neišmanūs“ (1 Petro 1:14; AJ).

Būti tikru Jėzaus Kristaus mokiniu reiškia labai daug. Netgi Jėzus turėjo būti išbandytu kiekviename dalyke, panašiai kaip ir mes (išskyrus dėl nuodėmės – Hebr. 4:15), kol galiausiai gavo Dievo pripažinimą – „gerai, ištikimas tarne“. Kada Jėzus buvo ant gundymo kalno, šėtonas stipriai veikė į Jį per Jo kūno geidulius (PT 1965, 29, 30 psl.), bet Jėzus juos atmetė ir nugalėjo šėtoną, tarp kitko pasakydamas: „[...] nes parašyta: Viešpatį, savo Dievą, garbink ir Jam vienam tarnauk“ (Mato 4:10; AJ). Ir mes turime būti panašiai išbandyti, nes, „[...] koks Jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje“ – ta meilė (mūsų pilnas atsidavimas dėl Dievo) turi būti ištobulinta mumyse (išugdyta, išbandyta ir patvirtinta), jeigu norime turėti drąsų pasitikėjimą Teismo Dienoje (1 Jono 4:17). „Mes juk visi stosime prieš Kristaus teismo sostą“ (Rom. 14:10). Galutinis sprendimas mūsų Viešpaties, kaip Tėvo Atstovo, duodamas dabar, Evangelijos amžiaus gale ir susijęs su klausimu – kas iš Jo mokinių ištikimai laikėsi Jo vadovavimo kaip Galvos, o kas ne, ir pagal tai bus apdovanojami.

2 Petro 1:2 skaitome: „Malonė ir ramybė tepadaugėja jums [...]“. Turime pasakyta, kad tas padaugėjimas yra įmanomas per pažinimą Dievo ir Jėzaus, mūsų Viešpaties. Taip pat pastebime, kad 5 eilutėje mūsų dėmesys yra atkreipiamas į mintį – „pridėkite prie savo tikėjimo“. Kada ištiriame šias eilutes pasirodo, kad mes *pridedame*, o Dievas *padaugina*. Prie 10 pridėjus 10 gausime – 20, tačiau, kai 10 padauginsime iš 10, gausime – 100; kai prie 20 pridėsime dar 10, gausime – 30, tačiau, kai 100 dar kartą

padauginsime iš 10, gausime – 1000. Mes nedaug darome dėl Dievo, o Jis padaro mums labai daug. Mes *pridedame* po truputį prie savo charakterio, o to įvykdymas pareikalauja iš mūsų viso mūsų dėmesio ir atidumo. Negalėtume turėti jokios vilties, jeigu mums būtų reikalingas *padauginimas* Dvasios malonių, bet kai mes *pridedame*, Dievas padaugina *malonę* ir palankumą. Yra taip, kad kuo daugiau duodame Dievui, tuo daugiau Jam jaučiame dėkingumo, niekados negalime išeiti iš skolos Jam, bet per visą amžinybę vis daugiau būsime Jam dėkingais.

Tie, kurie pašvenčia savo gyvenimą Dievui dabar, nors nėra pradedami iš Dvasios, atsisako savo asmeninės valios savęs ir pasaulio atžvilgiu ir priima Dievo valią kaip savo. Tai *neveda* jų prie *to* siaurojo kelio, kuris veda į gyvenimą ir nemirtingumą, nors irgi veda juos siauruoju keliu, kuris yra gana sunkus, kuris yra savęs išsižadėjimo ir pasiaukojimo kelias ir yra nuklotas pagundomis ir opozicija iš pasaulio, kūno ir velnio, kartu su išbandymais, vargais, persekiojimais ir kentėjimais dėl teisumo reikalo (mes kartais sakome apie jų kelią kaip apie siaurąjį, atskirdami nuo pasaulio kelio). Ir nors jie nėra išbandyme dėl gyvenimo, tačiau jie yra *tikėjimo* ir *paklusnumo* išbandyme, o per savo nuodėmes, ypatingai prieš Dievo Tiesą, labai nusilpnina savo charakterius, kas gali tapti priežastimi, kad kai kurie iš jų nesugebės pasitaisyti, įvedus Tūkstantmečio potvarkius (E16, 175 psl.).

BS; SzB 2019, 2-9 psl;

IN MEMORIAM

2019-08-15 dieną, sulaukęs 98 metų, mirė brolis **Piotr Woźnicki**. Buvo labai uolus savo troškime tarnauti Viešpačiui, ir Viešpats jį naudojo daugelį metų. Galime pasakyti, kad svarbiausias tikslas jo gyvenime buvo tarnyba Dievui, Viešpačiui Jėzui Kristui ir broliams. 1948 m. br. Johnson paskyrė br. Woźnicki evangelistu; 1957 m. br. Jolly paskyrė piligrimu – padėjėju, o 1973 m. – piligrimu. 1990 m. br. Hedman paskyrė Judėjimo Atstovu Lenkijoje. 1994 m. jo, kaip atstovo, tarnyba išplėsta taip pat ir Lietuvai, Moldavijai, Rusijai ir Ukrainai. Brolio Piotr Woźnicki laidotuvės įvyko Nowy Dworz Mazowiecki kapinėse. Atsisveikinimą pravedė br. Henryk Olekszy. Prie kapo kalbėjo keturi broliai – H. Olekszy, K. Kiełbowicz, P. Ozimek, E. Grodziński. „Tikrai, jis niekad nesvyruos! Amžinai bus atsimenamas teisusis” (Ps. 112:6).

DABARTINĖ TIESA
Redaktorius: Leon J. Snyder, Bible Standart Ministries, 1156 St. Matthews Road, Chester Springs, PA 19425–2700, USA.
Žurnalo lietuvių kalba atsakingas redaktorius Saulius Širmulis.
Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu:
Lenktoji g. 1, Šlienavos k., LT-53123, Kauno r. sav.

Kviečiame apsilankyti mūsų svetainėje, adresu:
http://biblijos-veliava.lt

BIBLIJOS VĖLIAVA